

Mám zájem:

- ☐ o více informací o KSM
- ☐ o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- ☐ být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- ☐ o pravidelné informování o aktivitách KSM
- ☐ e-mailem ☐ SMS
- ☐ pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- ☐ o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- ☐ přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM

přidej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

člen Světové federace demokratické mládeže

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v červenci 2011

Šéfredaktor: CMU

Redakční rada: CMU, MKR, OKA, RGO

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

MLADÁ PRAVDA

ČERVENEC 2011
ČÍSLO 3
ROČNÍK 17

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

Z aktivit KSM

1. Zástupce KSM se účastnil ve dnech 16-17.dubna 2011 přípravného setkání před mezinárodní kampaní "Třídí boj namísto světové války" v Lipsku.
2. V sobotu 16.dubna vystoupil na XXX. Pražské teoreticko-politické konferenci zástupce KSM s prohlášením KSM k 90 výročí založení KSM a KSČ. Plné znění prohlášení je dále v textu.
3. 19.dubna se KSM účastnil oslavy 50.výročí vítězství na pláži GIRÓN.
4. Komunistický svaz mládeže se účastnil prvo-májových oslav v regionech a podpořil tak komunistické hnutí v mimopražských oblastech.
5. KSM se účastnil několika vzpomínkových akcí k výročí konce II. světové války dne 9.května. K navštíveným památníkům byly položeny květiny.
6. Na oslavy konce světové války navázala plynu le kampaň "Třídí boj namísto světové války". Komunistický svaz mládeže se účastnil té části kampaně, která probíhala na území České republiky ve dnech 10-11.května 2011. Více o této akci dále v textu.
7. Dne 11.června zveřejnil KSM na svých webových stránkách videozáznam rozhovoru s Antoniem Guerrem mladším, synem jednoho z pěti kubánských hrdinů vězněných v USA. Datum zveřejnění bylo symbolicky stanoveno na den zahájení třetího mezinárodního setkání za okamžité propuštění 5 kubánských hrdinů. Toto setkání proběhlo v Havaně a to za účasti i Světové federace demokratické mládeže, jejímž je KSM členem. KSM tímto zahájil provoz své videoprezentace na youtube pod jménem "ksm1948". O několik dní později byl zveřejněn videozáznam z protestní akce "Třídí boj namísto světové války".
8. Dne 14.června se KSM účastnil besedy k výsledkům VI.sjezdu Komunistické strany Kuby.
9. Ve čtvrtek 16.června se členové KSM účastnili odborářské demonstrace na podporu stávkových dopravních odborů proti vládním reformám. Podrobněji dále v textu.
10. V sobotu 25.června se jako host účastnil KSM pátého celostátního setkání ochránců československých státních hranic. Příspěvek zástupce KSM bude zveřejněn v periodiku Hraničář.
11. KSM se dne 28.června účastnil vernisáže k otevření výstavy věnované pěti kubánským národním hrdinům.

NE RADARU!
KSMM

S O S
STUDENT

Kaddafiho voňavka nadchla Blaira i Berlusconiho.

Blair i Sarkosy před hospodářskou krizí svých zemí neměli potíže podat ruku ani Assadovi.

V době ekonomického růstu si ochotně s "plukovníkem" potřepal rukou usměvavý německý kancléř.

Přátelství s americkým prezidentem je klasika, podáte ruku, zpátky ji dostanete bez prstů. Jak to chlapcům sluší, když jsou hodní.

RECENZE: BUDOUCNOST NELZE ZAKÁZAT

Skutečně. Budoucnost se zakázat nedá, byť by se o to všemožným způsobem pokoušela současná politická moc, jež údajně vytvořila tým, který má shromáždit důvody pro zákaz KSČM.

Měla by si však vzít poučení z pokusu zlikvidovat KSM a z toho, jakých výsledků dnešní mocní dosáhli. O tom všem jedná kniha Milana Krajče, v době pokusu zakázat Komunis-

tický svaz mládeže jeho předsedy, plná dokumentů a informací. Autor nám představuje nejen minulost komunistického mládežnického hnutí, ale i vývoj organizace až do pokusu ji zrušit. Velmi cenné jsou argumenty, před nimiž se musel sklonit i Městský soud v Praze při svém posledním jednání (tedy po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). KSM opět mohlo legálně pracovat.

Cenné jsou v knize publikované informace o postojích mnoha levicových organizací z řady míst Evropy, které svými postoji dokázaly podpořit KSM a upozornit na podivný přístup k demokracii a svobodě slova v České republice. Jmenujme například Světovou federaci demokratické mládeže, Komunistickou mládež Řecka, Svaz komunistické mládeže Brazílie, Portugalskou komunistickou mládež, španělské Kolektivy mladých komunistů, Komunistický svaz mládeže Španělska, Komunistickou mládež Polska, Italský výbor solidarity s KSM, Socialistickou německou mládež či třeba prohlášení předsedy KS Ruské

federace Genadije Zjuganova.

Stojí za to si přečíst nejen genezi tohoto případu, ale i stanoviska, jež na adresu KSM došla. Za všechny jeden citát ze stanoviska Mezinárodní federace demokratické mládeže: "WFDY odsuzuje proces kriminalizace komunistických a poprosťovných organizací a bojuje za svobodu organizování a projevu pro všechny, kteří stejně jako KSM bojují za spravedlivou a mírovou budoucnost. Demokratická práva jsou nezbytnými právy pro svět přátelství, solidarity a míru a útoky na ně nejsou jen věcí komunistů, ale všech pokrokových a demokratických sil. To je důvodem, proč je zákaz KSM věcí všech mladých lidí světa a proč WFDY udělá proti tomuto kroku vše, co je v jeho silách.

Imperialismus nemůže zakázat budoucnost!"

Jaroslav Kojzar

*Zdroj: Haló noviny
Knihu v ceně 100 Kč je možno získat na akcích KSM nebo objednaním na e-mailové adrese: mladapravda@email.cz*

KDYŽ JDE O ZISKY,
JDE PŘÁTELSTVÍ STRANOU

Kaddafiho evidentně ještě nedávno milovali čelní představitelé nejedné světové mocnosti.

AKTUÁLNÍ DŮLEŽITOST
KOMUNISTICKÉHO TISKU

Nejen komunisté, ale i ostatní síly, které dnes bojují proti protilidovým „reformám“ Nečasovy vlády, oprávněně upozorňují na jeden z nejmocnějších nástrojů současné moci. Skutečně nelze přehlédnout zarputilou snahu udělat z účastníků stávek prašivé lenochy, z kritiků vládní politiky zbídačovány nezodpovědné blouznivce a z vládou nesouhlasící většiny občanů naší země nic nechápající zmanipulovanou lůzu. Takové úsilí, podobně jako mnohokrát v minulosti, můžeme vidět u naprosté většiny novin, televizních stanic, rádií, internetového zpravodajství. Je neoddiskutovatelnou realitou, že tato média chápou a respektují třídní zájem svých majitelů, inzerentů a spojenců a s větším či menším úspěchem jej i prosazují. Plně se potvrdilo, na co ukazoval Vladimír Iljič Lenin, když tvrdil, že: „Svobodou tisku nazývají kapitalisté svobodu bohatých podplácet tisk, svobodu využívat bohatství k vytváření a falšování takzvaného veřejného mínění.“

Druhá strana barikády nemůže mlčky přihlížet. Vykořisťování a utlačování musí proti lžím, poloprávdám a manipulacím postavit pravdu. Je naprosto nezbytné pravdivě informovat o současné situaci, poskytovat na ni třídní pohled, představovat a propagovat socialistickou alternativu k dnešní mizérii a zároveň organizovat ty, kteří jsou ohodlání za tuto perspektivu socialismu bojovat. To vše je úkolem komunistického tisku, jehož existence je v dnešní situaci vpravdě nezbytnou.

Časopis Mladá pravda vydává Komunistický svaz mládeže

(KSM) již 17. rokem. Je jednou z nejdéle vycházejících komunistických tiskovin u nás. Žádná jiná politická organizace mládeže, jakéhokoliv politického či ideologického směru, nevydává své periodikum tak dlouhou dobu. Svou úctyhodnou tradici započala Mladá pravda jako časopis Pražského dělnického klubu KSM. Až po delší době se pod vedením svého tehdejšího šéfredaktora Zdeňka Štefka stala časopisem celého KSM. Je snad nemožné spočítat kolik obětavých soudruhů a soudružek se od té doby podílelo na vzniku, výrobě, distribuci, kolportování a propagaci časopisu. Vskutku nespočet byl těch, kteří si uvědomovali, jak moc je důležité mít vlastní časopis komunistické mládeže a byli ochotni jej různými formami podporovat.

Historie Mladé pravdy začíná bojem proti restauraci kapitalismu, privatizaci, útokům na sociální práva mládeže. Mladá pravda byla jedním z periodik, které se jednoznačně vyslovily proti členství České republiky v agresivním paktu NATO a následnému zločinnému útoku na tehdejší Jugoslávii. Velkou roli

sehrála Mladá pravda v období během zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky v Praze, kdy nejen přinášela informace o skutečném charakteru těchto imperialistických institucí, ale objektivně zpravovala i o protestech a demonstracích, které se v České republice uskutečnily. Mladá pravda dále svedla úspěšně několik ideových bitev se stoupenci zavedení školného na státních a veřejných školách, byla jednou z mála tiskovin, které z principiálních pozic vystupovaly proti členství naší země v Evropské unii a s plným nasazením bojovala proti agresím v Afghánistánu a Iráku a účasti České republiky na nich. Byla to právě Mladá pravda, která jako jeden z prvních informovala o snahách o vybudování vojenské základny USA na našem území a plně se zapojila do mohutného hnutí, které tyto plány smetlo. Důležitá byla role Mladé pravdy v boji proti antikomunismu, fašizaci a konkrétně proti zakazu mladých komunistů, za legalitu KSM.

Časopis mladých komunistů a komunistek Mladá pravda čelil za dobu své dosavadní existence mnoha problémům. Sám mohu vzpomenout na různá trestní oznámení (např., které na mě jako šéfredaktora podala tehdejší senátorská antikomunistická dvojka Jaromír Štětina a Martin Mejstřík), opakované mediální útoky na jeho komunistický charakter, skandální a nebezpečné snahy komunistobijce Vladimíra Hučína spojovat Mladou pravdu s bombovými útoky na Přerovsku, manipulační pokusy ohledně údajného vládního finančního

dotování našeho časopisu v době Topolánkovy vlády či několi-krát opakované úsilí o vydávání časopisů se stejným či podobným jménem (někdy jako parodie, jindy jako plagiat a snaha o diskreditaci Mladé pravdy a KSM). Není náhodou, že se právě náš časopis stal terčem těchto útoků. Byla to totiž právě Mladá pravda, která navzdory řadě objektivních i subjektivních problémů stála zcela otevřeně na straně většiny mládeže – studentů, učňů, mladých pracujících a nezaměstnaných. Je ke cti

Mladé pravdy, že všechny tyto ataky, a to ve velmi složitém období ne zcela dávne illegality KSM, přečkala.

Jsem opravdu hrdý, že i já jsem se mohl v uplynulých letech v čele Mladé pravdy na bojích, které vedla, podílet. I proto jsem rád, že se Ústřední rada KSM letos února v rámci obměny Redakční rady časopisu rozhodla pro předání šéfredaktorské pochodně Mladé pravdy právě Ctiradu Musilovi. Jsem přesvědčen, že nové vedení i jím připravované změny budou ku prospěchu

Mladé pravdy i všech, jejichž zájmy dlouhá léta hájí.

V současné chvíli máme jen málo takových nástrojů jako je náš komunistický tisk. Jsem přesvědčen, že komunistický tisk je nezbytný pro úspěch našeho zápasu. Je naším úkolem jej nejen bránit a hájit, ale také podporovat, rozvíjet, rozšiřovat a propagovat. Naši zbraní je pravda, využijme ji.

Milan KRAJČA, šéfredaktor časopisu Mladá pravda v letech 2002 – 2011

TISKOVÁ ZPRÁVA O PROBÍHAJÍCÍ KAMPANI „TŘÍDNÍ BOJ NAMÍSTO SVĚTOVÉ VÁLKY“

Dne 10. května 2011 se na Náměstí Jana Palacha v Praze uskutečnila manifestace sdružení německých, českých a polských levicových organizací v rámci mezinárodní kampaně Třídní boj namísto světové války. Akce uspořádaná ve dnech 66. výročí porážky fašismu byla zaměřená proti agresivní politice západních kapitalistických zemí. USA a EU pod záminkou humanitárních akcí a obrany lidských práv provádějí agrese a okupace v zemích s bohatstvím nerostných surovin či se strategickou polohou. Hájí tak pouze své mocenské a ekonomické zájmy. Jednání členských zemí NATO se v konečném důsledku neliší od chování hitlerovského Německa před více než půl stoletím.

Německo jako ústřední mocnost EU opětovně nabylo ekonomickou a politickou moc v zemích střední a východní Evropy. Moc, kterou se pokoušelo Hitlerovské Německo dosáhnout vojensky, získalo současné Ně-

mecko ekonomickou a politickou silou. Ekonomický cíl se v podstatě neliší: kořistění z bohatství a práce v zemích střední a východní Evropy. 20 let po restaurování kapitalismu v ČR byla doslova zlikvidována celá odvětví národního hospodářství a jiná živoří na pokraji přežití. Pracující jsou redukováni na nájemnou pracovní sílu a jejich práva jsou rok od roku menší. Národní bohatství je vyvlastněno a až 80% ekonomiky kontroluje cizí kapitál, v první řadě německý a rakouský. Ovládá dnes velkou část bankovního sektoru (např. Česká spořitelna), tisku (Vltava-Labe-Press, MAFRA, a. s.), podstatnou část energetického sektoru

(RWE Transgas, E.ON), komunikačního sektoru (T-Mobile) i tradiční vlajkovou loď našeho průmyslu - automobilku Škoda. Německý velkokapitál má v ČR již větší majetkové zastoupení než tzv. český kapitál.

Třídní boj namísto světové války Manifestační akce probíhá ve dnech 8.-22.května na území tří států. Jízda alegorických vozů začala v Berlíně a pokračovala přes Drážďany a Prahu směrem do Polska. Konečnou zastávkou bude Gdaňsk. Konvoj alegorických vozů s maketou rakety V2 v čele upozorňuje uměleckým způsobem pomoci historizujících výjevů na dějinné paralely se současným politicko-ekonomickým vývojem. Německý expanzionismus představují na jednom voze postavy řádu německých rytířů, na jiném voze vojáci wehrmachtu a v čele konvoje samotná kancléřka Merkelová sedící na raketě V2. Performanční politická akce tohoto charakteru je v českém prostředí spíše ojedinělá.

Američané v případě Miamské mafie. Pořekadlo „podle sebe soudím tebe“ je zde stoprocentně platné. Američané sami kryjí většinu teroru po světě a je jim jasné, že druzí nemají důvod se cho-

vat jinak. Čím by se lišil Pákistán poskytovaním přístřeší teroristům od USA, které skrývají hledané teroristy počínaje bratry Mašiny a Miamskou mafii konče? Spojené státy v případě Bin Ládina vnikly s ozbrojeným komandem na území cizího státu a provedly tam útok, který je bez jakéhokoliv dalšího vysvětlování jednoznačným důvodem k okamžité vojenské protiakci. Bylo by zajímavé pozorovat, jak by podobný zákrok na svém území reagovala například Velká Británie nebo Francie.

Podívejme se však i na jiné ozvěny a dohry zavraždění Usamy Bin Ládina. Jak je již zvykem u prezidenta České republiky a v jeho nejbližším okolí, vždy musí někdo aspoň kousek vyčuhovat z konformity jediných správných euroamerických politických názorů. V tomto případě se ozval zástupce vedoucího kanceláře prezidenta republiky Petr Hájek. Ten se dal překvapivě výstižně slyšet, že Bin Ládin je mýtus a nikoliv opravdový vůdce teroristické sítě. Hájek tím kolem sebe vyvolal hysterickou bouři politických konformistů, kteří tím byli vyrušeni z oslav zavraždění Usamy Bin Ládina. Je otázkou, proč se Hájek nechal slyšet v tomto směru, každopádně je to opět jedna trefa do černého.

To, zda nějaká Al Kaida vůbec někdy existovala či existuje, je zcela regulérní otázkou. Je však jisté, že tento účelově vytvořený obraz nepřítele využíval západní imperialismus v čele s USA pro manipulaci světového veřejného mínění k „legitimizaci“ svých agresi v islámském světě a ke strašení obyvatelstva v zemích Západu. Účast především amerických tajných služeb a jejich zpravodajské manipulace v šedých zónách tajných ozbrojených islamistických sítí je faktem. A například jejich rozmýšlávání sektářského násilí v Iráku je široce diskutované. Pověstné útoky na Pentagon a budovy Světového obchodního centra jsou dosud zahaleny tajemstvím, které USA velmi úzkostně střeží. Charakter narušení a pádu obou věží WTC totiž z pohledu statiky nemohl způsobit náraz letadla, ale až později provedená destrukce zevnitř budov. Je otázkou, proč se statické studie nikdy nezveřejnily v televizních vysíláních euroamerických médií. Diváci je však mohli shlédnout například ve vysílání jihoaamerické Telesur. Ve skutečnosti však nemohla být provedena tato demolice bez vědomí USA. Spojené státy tak možná jen zopakovaly šedesát osm let starý nacistický politický trik s podpálením Reichstagu.

USA daly po pečlivém životě obrazu teroristické sítě Al Kaidy nyní rekčnímu islámu to, co mu tak dlouho chybělo: nesmrtelného mučedníka. Budou se v otázce tematizování Al Kaidy jako využitelného obrazu nepřítelů vyskytovat posuny? Leccos lze usuzovat i v souvislosti s vlnou bouří v arabském světě.

Je otázkou, do jaké míry v nich byly zaangażované západní síly a do jaké míry se do nich zapojily až v chodu událostí. V jejich pozadí je však zcela jistě vidět snahu USA a jejich spojenců provést či působit na restrukturalizaci režimů v řadě arabských zemí. V konečném důsledku má být pozice západního imperialismu zachována, posílena a schována za demokratizační fasádou, poté co se USA zbaví zátěže svého spojení s autoritářskými režimy. Tyto arabské převraty ovšem současně zpochybňují úlohu islámského konzervativního radikalismu, v mediální rovině tzv. Al Káidy. Ta byla líčena jako všudypřítomná a všudedosahující, ovšem s masovými pohyby posledního roku v arabských zemích nemá nic společného. Novinářská kachna v podobě její role jako hybatele arabského světa se tak možná vypařuje jako pára nad euroatlantickým mediálním hrn- cem.

osoba, identifikovaná už při přípravě doktorátu ve Skotsku, byla přítomna na kongresu prozápadní opozice v Turecku, která vyvolala zásah NATO. Evidentně tu nebyl pouze a jen jako student. [2]

Nejpřekvapivější na této historice není prostota internautů, kteří uvěřili falešné pseudo-Amině, ale mobilizace obránců svobod za ty, kteří ve skutečnosti proti ní bojují. V laické Sýrii je soukromý život považovaný za svatý. Homosexualita, zakázaná v knihách, není ve skutečnosti předmětem represe. Může být obtížné žít v lůně rodiny, ale ne ve společnosti. Naopak, ti, které západní média prezentují jako revolucionáře a které my považujeme za kontrarevolucionáře, jsou násilnický homofobní.

Požaduje se dokonce zavedení tělesných trestů až po trest smrti, aby byla tato „neřest“ potrestána.

Tento princip inverze je aplikován v široké škále. Přicházejí na mysl zprávy OSN o hu-

manitární krizi v Libyi: desítky tisíc přistěhovalců za prací opouští zemi, aby unikly násilí. Západní média z toho vytěžila, že „režim“ Kaddáfího musí být svržen a požadovala podporu pro rebely z Benghazí. Ve skutečnosti to nebyla vláda v Tripolisu, která byla odpovědná za toto drama, ale takzvaní revolucionáři z Kyrenaiky, kteří organizovali štvánice na lidi s tmavou barvou pleti. Vedeni rasistickou ideologií je obviňovali, že jsou ve službách Kaddáfího zpravodajských služeb a při chycení byli vystaveni lynčování.

V Sýrii byly šířeny místní televizí záběry ozbrojených skupin rozmístěných na střechách a střilejících náhodně do davu a na pořádkové síly. Stejně záběry byly prezentovány v sítích západních a saudských televizí, aby tyto zločiny připsaly Damašku.

Celkem vzato plán na destabilizaci Sýrie funguje nedokonalé. Podařilo se přesvědčit západní veřejnost, že tato země je pod

jhem hrozné diktatury, ale větší na obyvatel se přimkla k vládě. To se může ukázat jako nebezpečné pro ty, kdo koncipovali tento plán, zejména pro Tel Aviv.

Nedávno jsme byli mezi lednem a únorem tohoto roku svědky revoluční vlny v arabském světě, po které v dubnu a květnu následovala vlna kontrarevoluce. Kyvadlo ještě nezastavilo svůj pohyb.

[1] «La France préparait depuis novembre le renversement de Kadhafi», par Franco Bechis, Réseau Voltaire, 24 mars 2011.

[2] «Propagande de guerre : la bloggeuse gay de Damas», Réseau Voltaire, 13 juin 2011

Thierry Meyssan

Zdroj:

<http://www.megachip.info/tematique/guerre-e-verita/6344-il-piano-di-destabilizzazione-della-siria.html>

USAMA BIN LADIN ZAVRAŽDĚN, MOŽNÁ ...

Dne 1. května 2011 byl americkým komandem údajně zlikvidován Usama Bin Ladin. Bez soudu se ani u nejhledanějšího zločince nedá mluvit o ničem jiném než o vraždě. Budeme tedy tento čin i dále nazývat vraždou. Západní média se radovala spolu s USA, zatímco čelní představitelé spřáteleného Pákistánu zuřili. Běžný televizní divák masírovaný mediálním brainwashingem se samozřejmě přidává na americkou stranu a pohoršuje se nad neomaleností Pákistánu, skrývajícím teroristy. Američany demonizovaná teroristická organizace však byla ve skutečnosti původně v druhé polovině 20. století zformovaná

US tajnými službami a financovaná US vládou pro boj proti lidové afghánské vládě a proti Sovětům.

Podívejme se však 13 let zpátky na analogický případ z území USA. Tehdy několik kubánských vyšetřovatelů pátralo po teroristech, kteří na Kubě páchali bombové útoky v turistických centrech. Cesta za špičkami teroristické sítě vedla na Floridu na jihu USA. Kubáncům se podařilo rozkrýt síť teroristů a oznámili výsledky pátrání bezpečnostním orgánům USA. Ty však místo zatčení teroristů zatkli vyšetřovatele, kteří po teroristech pátrali. USA evidentně tuto síť teroristů nejen kryly,

ale zjevně i přímo organizovaly. Máme se my nyní rozhodovat nad nevolí Pákistánu, že na jeho území operuje zabijácké komando cizí, byť v roli patrona vystupující mocnosti a bez vědomí pakistánských představitelů zabíjí vytípané osoby na území svrchovaného státu? Proč? Kubánci hledali v USA zabijáky, stejně jako Američané v Pákistánu. Kubánci výsledky svého pátrání předali Američanům, zatímco Američané v Pákistánu vraždili. Američané vraždili, protože se chtěli vyhnout možnosti, že by se Pákistán mohl chovat při regulérním zatýkání Bin Ládira stejně jako

PODPORA KSM STÁVCE DOPRAVCŮ

V současné době se zintenzivňuje zápas pracujících o zachování tvrdě vybojovaných sociálních vymožeností, které jsou v rámci kapitalismu cílem neustálých

útoků a omezování. Stávka se soustřeďuje na zachování úrovně důchodového věku a státem garantovaného systému důchodového zabezpečení. Přichází však až po celé řadě jiných útoků na práva dělníků a lidu zostřujících jeho vykořisťování. Současně pozorujeme zesilující tlak ze strany vlády ODS, TOP09 a VV, ze strany vládnoucích tříd a jimi ovládaných masových médií. Tento tlak směřuje k diskreditaci a delegitimizaci oprávněného odporu třídního boje pracujících, k jejich rozkolísání a rozbíjení jednoty

při organizaci stávky, a k otevřené přípravě stávkokazectví.

Nenecháme se odradit a znejistit při přípravě a podpoře oprávněné stávky. Ať se stane východiskem zápasu proti svévoli kapitálu a jeho pomahačů.

Komunistický svaz mládeže, o.s. vyjadřuje svoji plnou podporu požadavkům stávkujících a vyzývá pracující, nezaměstnané, mladé lidi a všechny, kdo jsou ohroženi asociálními útoky vlády, aby stávku podpořili.

Předsednictvo ÚR Komunistického svazu mládeže, o.s.

KE STÁVCE DOPRAVCŮ

S rostoucí snahou buržoazních špiček vydímat ze stroje kapitalistické společnosti maximální zisk, roste i nespokojenost občanů. Ta je zcela přirozená, protože motorem toho kapitalistického stroje jsou právě občané. Nespokojenost však ještě sama o sobě nepřináší dostatečný základ k řešení problému.

Kapitalisté vědí, že když budou sahat do kapes občanů a zvyšovat na ně nátlak v práci i v soukromém životě, povede to k nespokojenosti, která může vyústit až v otevřený odpor. Kapitalisté však také vědí, že stádovitě uspořádání naší společnosti umožňuje obrátit emoce společnosti jiným směrem, než je skutečná příčina zla. Zejména média a školy jsou využívány k odvracení pozornosti občanů od reality a přesměrovávají hněv lidí na zástupné, nevýznamné či dokonce neexistující problémy. Záměrně je osekávána pravomoc policie, aby nemohla řešit pouliční kriminalitu, je zvyšována rasová nenávisť a náboženská

nesnášenlivost. Mediální útoky na islám, nepřiměřená medializace terorismu, kriminality, přírodních katastrof, vybájené zločiny komunismu a mnohá další témata mají svým zveličováním zakrývat skutečné zlo této společnosti, kterým je vykořisťovatelský princip kapitalismu.

Komunistický svaz mládeže již z podstaty svého myšlenkového základu odmítá zástupné problémy a ukazuje na skutečné viníky, kterými jsou špičky kapitalistické společnosti. Ti vládnou ukradenými prostředky zisku, přestože tyto hodnoty vytvořili pracující lidé za ponižujících podmínek. V poslední době se

začíná zvedat vlna odporu a vznikají protestní akce namířené proti vládě. Tento stav ještě není zcela cílený a rozdrobenost protestů na jednotlivá společenská či výrobní odvětví (doprava, zdravotnictví, školství) nedovoluje zatím řešit problém vykořisťování v kapitalistické společnosti. Každopádně je to již pokrok ve srovnání s dřívější pasivitou, či hospodským nadáváním na islamisty a cikány. Lidé si začínají uvědomovat, že za problémy hospodářské krize nejsou zodpovědné přírodní živly, konjunkce Saturnu s Jupiterem ani islám nebo cikáni. Ještě však nějakou dobu potrvá, než si všichni ti učitelé, dopraváci, zdravotníci, horníci, zemědělci a stovky další profesí uvědomí, že jsou všichni na jedné lodi. A hlavně, že sedí jako otroci v jejím podpalubí, zatímco na palubě se sluní buržoazie. Potopení takové lodi je pro buržoazii s luxurním přístupem k záchraně člunu jen epizodkou, což

můžeme vidět na krachujících státech po celé Evropě. Občané vše zaplatí a kapitalistické špičky si odcestují na luxusní chatu ve středomoří.

Stávka dopraváků plánovaná na čtvrtek 16. června 2011 je jedním z prvních krůčků k řešení problému této společnosti. Je však třeba aby i další lidé pochopili, že ten, proti komu dopraváci protestují je nepřítel nás všech, kteří pracujeme, nebo jsme dokonce byli práva na práci zbaveni. Dopraváci vyhlásili válku současným mocným, které nyní rádi nazývají slovem "papaláši". Je jedno jaký výraz použili. Je to však postoj pracujících proti svému vykořisťovateli. Je to postoj lidí z jedné třídy proti vykořisťovatelům v jiné třídě. To co se má odehrát ve čtvrtek 16. června 2011 není nic jiného,

než bitva v rámci třídního boje. Současní odboroví předáci odmítají být spojováni s komunisty a myšlenkou komunismu vůbec. Ale tím jen dokazují, že třídní boj je samozřejmou součástí kapitalismu a že to nejsou komunisté, kdo je jeho původcem. Odboráři jdou ve čtvrtek 16. června 2011 do bitvy třídního boje. Odboráři i bez komunistů tedy pochopili, že jinak než třídním bojem ničeho nedosáhnou. To, že se svou akci bojí nebo stydí nazvat součástí třídního boje, je jen slovičkaření.

Komunistický svaz mládeže podporuje akce, které vedou k uvědomění občanů a jejich pochopení, že o jejich práva nemůžeme bojovat nikdo jiný, než jen oni sami. Současní kapitalističtí bossové svou moc a nakradené zisky nepustí dobrovolně. Komunistický svaz mládeže plně pod-

poruje stávku dopraváků (viz prohlášení podpory KSM), stejně jako další takto cílené stávky. Komunistický svaz mládeže vyzývá jednotlivé obory a skupiny občanů, aby se spojily ve svém odporu současné moci, která se ohání mandátem z nefunkčních voleb. Komunistický svaz už vlastně ani nemusí vyzývat k třídnímu boji, protože jej stejně všichni vedete. K čemu však Komunistický svaz mládeže vyzývá, je jednota. Je třeba zabránit útokům do svých řad, jak se často děje. Je naprosto špatné, když se stávkující dopraváci stávají terčem posměchu či zloby ostatních. Je špatné, když se dopraváci vysmívají zdravotníkům, zdravotníci učitelům, učitelé dopravákům. Toto musí skončit a k tomu vyzýváme! Spojme se!

ROZHOVOR S PŘEDSEDOU ZO OS ČMS V PRAŽSKÉM DP M. TOŠILEM

Soudruhu Tošile, jste předsedou základní organizace OS ČMS, člena Světové odborové federace, při dopravním podniku Praha, ve kterém proběhla stávka za solidární systém důchodového pojištění. Podobné boje proti přenášení ztrát z kapitalistické krize na pracující, proti faktickému zostřování vykořisťování probíhají i v jiných zemích. Pro naše čtenáře mohou být zajímavé informace o třídní odborářské politice i praxi stávek.

Rádi bychom se Vás zeptali, jaké je postavení Vašeho odborového svazu v DP Praha. Jak se Vám spolupracuje s jinými OS.

ZO OS ČMS DPP je jediným zástupcem OS ČMS ve spektru celkem 16ti OO v rámci DPP. O

že bez takové shody s námi zaměstnavatel s poukazem na výše uvedené stanovisko prostě odmítne v dané věci – např. o změnách v KS – jednat. Takže jsme se shodli na kolegové, který za nás mluví a při jednáních prezentuje vždy naše shodné předem dohodnuté stanovisko v dané věci. Taková je v DP praxe.

Jaká je situace pracujících v DP? Projevuje se nějak cechovní odlišností různých profesí (např. tramvajáci, řidiči autobusu apod.)?

Pokud se ptáte konkrétně na řidiče tramvají a řidiče autobusů, jsou naprosto stejně ohodnoceni hodinovou tarifní sazbou, z čehož vyplývá, že při jednáních se zaměstnavatelem o tom nejpod-

lé které Sýrie dosud nespátřila.

Autority reagovaly na události chladnokrevně. Prezident uskutečnil reformy, které již dávno hodlal provést a které většina obyvatel zastavila, jen aby zabránila „pozápadnění“ společnosti. Strana Bass akceptovala pluralitu stran jen z obavy, že by společnost mohla sklouznout do anarchie. Armáda nepotlačila manifestace, v rozporu s tím jak informovaly západní a saudské informační prostředky, ale jednoduše bojovala s ozbrojenými skupinami.

Na neštěstí vyšší důstojníci, kteří byli vyškoleni v Sovětském svazu, nedokázali efektivně řídit situaci, kdy se civilisté do stanou mezi dva ohně.

Ekonomická válka

Strategie Západu a Saudské Arábie se v tomto bodě rozvinula. Od chvíle, kdy si Washington uvědomil, že vojenská akce nedokázala rychle uvrhnout zemi do chaosu, začal působit na sociální úrovni ve střednědobém časovém horizontu. Idea spočívá v předpokladu, že politika Assadovy vlády se rozloží, když vytvoří střední třídu (jedinou záruku demokracie) a že ji bude možné obrátit proti této třídě. Z tohoto důvodu bylo potřeba způsobit zhroutení ekonomiky země.

Nyní je hlavním zdrojem Sýrie její ropa, i když produkce není srovnatelná s objemy bohatých sousedních zemí. Pro její zpeněžení je třeba mít k dispozici aktivní účet v západních bankách sloužící jako garance během transakcí. Postačilo by tedy zmrazit majetky, aby se země zhroutila. Bylo proto třeba diskreditovat obraz Sýrie, aby obyvatelstvo na Západě akceptovalo „sankce proti režimu“.

V zásadě zmrazení majetků vyžadovalo rezoluci RB OSN, ale její prosazení bylo velmi

nepravděpodobné. Čína, která byla donucena akceptovat odmítnutí svého práva veta při příležitosti útoku na Libyi, pod hrozbou, že ztratí ropu ze Saudské Arábie, by se asi nemohla postavit proti. Ale Rusko ano, protože v opačném případě by ztratilo svou základnu ve Středozemním moři a její Černomořská flotila by byla odeslána za Bospor a Dardanely. Aby ho ponížil, vyslal Pentagon křižník USS Monterrey do Černého moře a ukázal, že ruské námořní ambice jsou málo realistické.

Ať už to bude tak či onak, Obamova administrativa může resuscitovat Syrien Accountable Act z roku 2003, aby mohl zmrazit syrská aktiva, aniž by musela čekat na rezoluci OSN, nebo žádat o hlasování Kongres. Nedávná historie ukázala,

zejména pokud jde o Kubu a Irán, že Washington může snadno přesvědčit své evropské spojence, aby se připojil k jednostranně přijatým sankcím.

A z tohoto důvodu, to, o co se teď hraje, se přesunulo z válčičtější do mediální. Západní veřejné mínění snadno zaměňuje světloušky za lucerny, nakolik nevěří a nezná vůbec Sýrii a je oslněno fascinujícími novými technologiemi.

Mediální válka

V první řadě soustřeďuje propagandistická kampaň pozornost veřejnosti na zločiny připisované syrskému „režimu“, aby zabránila vznešení jakékoli mož-

né otázky, pokud jde o novou opozici. Tyto ozbrojené skupiny nemají ve skutečnosti nic společného s intelektuály, kteří připravují Deklaraci z Damasku. Pocházejí z prostředí extremistických sunnitů.

Tito fanatici odmítají náboženský pluralismus východu a sní o státu, který se bude podobat jim. Nebojují proti Bašovi Assadovi proto, že je příliš autoritářský, ale proto, že je alavita, tedy v jejich očích je to heretik.

Antibašárovská propaganda se zakládá na překroucení reality. Jako zábavný příklad uvádíme blog *Gay Girl in Damascus*, který byl vytvořen v únoru.

Napravo Tom Mc. Master, pravý autor blogu *Gay Girl in Damascus*

Tato internetová stránka vytvořená v angličtině mladou Aminou se stal zdrojem informací pro mnohá média za Atlantikem. Autorka popisovala obtíže života mladé lesbičky za diktatury Bašára al-Assada a hrozivou represii proti probíhající revoluci. Žena a lesbička se těšila ochranné sympatii západních internetů, kteří se mobilizovali, když bylo oznámeno její zatčení tajnými službami „režimu“.

Nicméně se pak ujasnilo, že tato Amina ve skutečnosti nikdy neexistovala. Nalezen byl podle IP adresy skutečný autor této fikce, americký čtyřicetiletý „student“ Tom Mc. Master. Tato

PLÁN DESTABILIZACE SÝRIE

Operace řízené proti **Libyi** a **Sýrii** uvádějí na scénu **stejně herce a tytéž strategie**. Ale výsledky v těchto dvou případech jsou velmi odlišné, tyto národy nejsou vzájemně srovnatelné.

Pokus o státní převrat mající poškodit syrskou vládu připomíná v mnoha bodech to, co bylo vyzkoušeno v Libyi, i když výsledky jsou odlišné z důvodu sociálních a politických zvláštností. Projekt zasáhnout současně obě tyto země byl oznámen 6. května 2002 **Johnem Boltonem**, tehdejší náměstkem ministra zahraničních věcí USA v administrativě Bushe jr., a jeho realizace po devíti letech za administrativy Obamy v kontextu arabského probuzení není bez problému.

Tak jako v Libyi počáteční plán upřednostňoval vojenský převrat, ale rychle se ukázalo jako nemožné najít důstojníky vhodné pro takový účel. Podle našich informací téměř identický plán byl vzat v úvahu pro Libanon. V Libyi se zrodila idea komplotu a plukovní Kaddafí zatknul plukovníka **Abdallaha Gehaniho**. [1] V každém případě původní plán byl nutně přehodnocen v kontextu neočekávaného „Arabského jara“

Vojenská akce

Základní představou byla vyvolat nepokoje ve velmi omezené geografické oblasti a vyhlásit ji za islámský emirát, který by mohl posloužit jako základ pro rozložení země.

Volba pro distrikt Dara se vysvětluje právě pro jeho hraničení s Jordánskem a Golanskými výšinami okupovanými Izraelem. Bylo by tak možné separatisty zásobovat.

Byl uměle vyvolán incident,

kdy byli studenti využiti k vyvolání provokace. Věc fungovala nad všechny očekávání, když se vezme v potaz brutalita a hloupost guvernéra a místního šéfa policie. Ve chvíli, kdy začaly manifestace, odstřelovači byli umístěni na střechách, aby stříleli tu na dav, tu na pořádkové síly: identický scénář použitý v Bengázi pro vyvolání revolty.

Další srážky byly naplánovány vždy v distriktech poblíž hranic z důvodu zajištění základů, nejdříve hranice na severu s Libanem a pak u tureckých hranic.

Boje byly rozvíjeny malými jednotkami, tvořenými čtyřiceti lidmi, z osob naverbovaným v místě a buněk zahraničních žoldnéřů ze sítě saudského prince Bandar bin sultana. Bandar často přijížděl do Jordánska, aby dohlížel na počátek operací společně s důstojníky CIA a Mossadu.

Ale Sýrie není Libye a výsledek byl opačný. Zatímco Libye je národ utvořený koloniálními mocnostmi, když spojili Kyrenajku, Tripolitánii a Fezzam, Sýrie je historický národ zredukovaný na své nejjednodušší (teritoriální) vyjádření právě koloniálními mocnostmi. Libye se spontánně dostala do působení odstředivých sil, a to na rozdíl od Sýrie, která je tažena silami doufajícími vzhledem k vybudování Velké Sýrie, která by zahrnovala Jordánsko, okupovanou Palestinu, Libanon, Kypř a část Iráku. Lid současné Sýrie se pouze může postavit proti plánům na její rozdělení.

Na druhé straně lze porovnávat autoritu plukovníka Kaddafího a Háfize Assada, otce Bašára. K moci se dostali ve stejném období, použili inteligenci a brutalitu, aby se udrželi.

Bašár al Assád se neujal moci a nechtěl se jí ujmout. Akceptoval tento úkol po smrti svého otce pouze proto, že jeho bratr byl mrtev, a pouze nástupnictví v rodině zabránilo válce mezi generály jeho otce.

Pokud ho představitelé armády přijeli hledat do Londýna, kde provozoval klidnou profesi oftalmologa, znamená to, že to byl sám jeho lid, který ho ozbrojil. Je nepopíratelně nejpobulárnějším politickým vůdcem na Středním Východě. Ještě před dvěma měsíci byl také jediným, kdo se pohyboval bez eskorty, a nevyhýbal se setkání s lidmi.

Vojenská operace na destabilizaci Sýrie a propagandistická kampaň, která ji doprovází, byla organizována koalici zemí, které koordinovaly USA, právě tak jako členské státy NATO koordinují Alianci při bombardování a stigmatizování Libye. Jak bylo uvedeno výše žoldnéři byli poskytnuti princem Bandurem bin Sultanem, který byl náhle nucen podniknout mezinárodní cestu až do Pákistánu a Malajsie, aby posílil svou osobní armádu rozeštavenou od Manama po Tripolis.

Jako příklad lze uvést instalaci příslušného telekomunikačního centra v místnostech libanonského ministerstva telekomunikací. Namísto rozjitření obyvatelstva proti režimu, vyvolala tato krvavá lázeň vzednutí nacionalistického ducha kolem prezidenta Bašára al Assáda. Syřané, vědomi si toho, že je zde činěn pokus dotlačit je do občanské války, udělali blok. Z populace o 22 milionech obyvatel se na protivládních manifestacích sešlo 150 až 200 tisíc osob. Naopak manifestace na podporu vlády vytvořily davy,

statnějším – tedy o mzdách, ale i pracovních podmínkách, BOZP apod. – logicky odboroví zástupci těchto profesí lidově řečeno „drží basu“. Ale nejen oni, jak jsem již zmínil v předchozí odpovědi.

Jaké jsou názory mezi členy i nečleny odborů na probíhající a připravované vládní tzv. reformy nejen důchodů, ale i rušení státního systému zdravotnictví, zvýšení DPH, školné atd.? Co říkají na porušení ústavního práva na stávkou vládou a soudem?

Odpovím slovy mnohých z nich: „Je to svinstvo, co námi provádějí, a je už konečně třeba s tím něco udělat!“

Jaká byla příprava a průběh stávky?

Nejspíš dost dobrá, když si vezmete, kdo všechno ve výsledku stál a jaké torzo dopravy a zvláště v Praze jezdilo! Průběh naprosto bezkonfliktní mezi zaměstnanci ať už stávkujícími či nikoliv, aťsi se především zásluhou neobjektivních médií a dílem i zástupců zaměstnavatele – tedy DPP – šířily nejruznější fámy o nátlacích – ukázaly se naprosto liché a nepravdivé. Naopak například sám pan generál ředitel dost nevybíravým způsobem a vysloveně sprostě – alespoň podle očitéch svědků – „přesvědčoval“ stávkující řidiče na garáži Kačerov, aby „šli jezdit“ – neuspěl – ani tam ani jinde! A výsledek v Praze, na železnici i jinde mluví za sebe sám!

Na webových stránkách V a š í Z O (<http://www.zooscms.cz/>) jsme se do-

četli o neplnění dohod ze strany DPP při stávce. Jak se to konkrétně projevovovalo?

Přesně tak, jak uvádím na našem webu, a dále třeba i v předchozí odpovědi ohledně přesvědčování stávkujících řidičů.

Jakým způsobem přesvědčoval DPP pracující ke stávkokazectví? Byli nasazeni externí pracovníci a armáda?

O přesvědčování jsem již výše hovořil, dále byli dovozen vysílání „kancelářští“, dispečeri, výpravčí, kteří mají oprávnění řídit tramvaje, a manažeri třeba i na úrovni vedoucího jednotky a ti jezdili s tramvajemi, místo toho, aby řádně vykonávali svou základní práci! Takže např. došlo i k situaci, kdy takový pracovník „nestihl“ zpracovat materiál pro řádné jednání zástupců OO s vedením společnosti již před stávkou naplánované na 20. 6. 2011! O konkrétním nasazení externích pracovníků či armády mi není nic známo.

Jaký je vztah stávkujících k těm, kteří nebyli solidární nyní, po stávce?

Korektní, leč chladný – alespoň, co se mě týká.

Jsou nějaká konkrétní poučení pro příště, popřípadě pro jiné pracující, kteří by chtěli následovat příkladu pražských dopraváků? Připojili by se odboráři k novým bojům, které mohou v případě neústupnosti vlády následovat?

Poučení bych nerad veřejně rozebíral – ta jsme si mimo jiné vyříkali mezi sebou při dnešním poradě signatářů Prohlášení o vyhlášení stávky. Ohledně druhé části otázky zopakují část Prohlášení Koalice dopravních odborových svazů, které jsme po dnešním poradě zveřejnili: „Koalice dopravních odborových svazů prohlašuje, že je

připravena vyhlásit a uskutečnit generální stávkou společně s ostatními odborovými organizacemi v České republice.“

Jak hodnotíte zapojení OS ČMS do stávkového hnutí? Jste spokojeni s mírou účasti a aktivností OS ČMS a co by bylo třeba zlepšit?

Jednoznačně kladně. Jelikož stávka byla vyhlášena v dopravě a zatím jedinou ZO OS ČMS působící v tomto odvětví je právě ta naše, žádná jiná ZO v rámci sdružení nestávkovala. Ale co nebylo, může nastat – při stávce generální. K zapojení celého OS tudíž nebyl v dané chvíli důvod a není ani co zlepšovat.

Praha, 23. 6. 2011, Marek Tošil

Děkujeme za rozhovor a za redakční radu Mladé pravdy přejeme hodně úspěchů v těžkém boji za lepší postavení zaměstnanců DP Praha.

PROJEV KSM NA XXX. TEORETICKO-POLITICKÉ KONFERENCI

Dne 16. dubna 2011 se účastníci KSM účastnili XXX. teoreticko-politické konference věnované tématu 90. výročí založení KSČ. Jménem KSM byl přednesen příspěvek připomínající důležité paralely v historii KSM a KSČ. Byla zdůrazněna nedávná historie zákazu KSM s poukázáním na úzkou souvislost se současnou hrozbou zákazu KSČM.

Prohlášení Komunistického svazu mládeže k 90. výročí založení KSM a KSČ

Vážené soudruhy, vážení soudruzi, byl jsem pověřen Ústřední radou Komunistického svazu mládeže přednést příspěvek na této konferenci. Komunistický svaz mládeže si v tomto roce společně s dalšími pokrokovými silami připomíná 90. výročí svého založení i vzniku Komunistické strany Československa. V této souvislosti zazněla řada podnětů vyplývajících z dávné i nedávné historie komunistického hnutí v českých zemích a Československu i na posledním jednání Ústřední rady Komunistického svazu mládeže dne 20. února 2011.

Vznik Komunistického svazu mládeže a Komunistické strany Československa v roce 1921 byl jedním z logických vyústění rozkolu, který po první světové válce probíhal uvnitř sociální demokracie nejen v nově vzniklém Československu. V Československé republice, stejně jako v řadě jiných zemí, se na základě zrády II. internacionály při rozpoutání války, brutální zkušenosti z jatek na válečných frontách a bídou v zázemí a především díky úspěchu bolševické revoluce v Rusku, vzvedla do té doby nevidaná revoluční vlna.

Při všech československých specifikách došlo, podobně jako jinde, k velkým bojům uvnitř staré české sociální demokracie. Proti zrádcovskému vedení strany, představovanému tehdejšími ministerským předsedou Vlastimilem Tusarem, se ve straně organizačně vyhranila pod názvem Marxistická levice opoziční revoluční většina v čele s Bohumilem Šmeralem. Klíčový střet nastal 9. prosince 1920, kdy na popud pravicových sociálně demokratických vůdců došlo k policejnímu obsazení pražského Lidového domu, tradičního centra dělnického hnutí a strany. Odpovědí na to byla generální stávka, na řadě míst přerůstající v ozbrojené povstání, která přesto, že byla nakonec brutálně poražena, znamenala urychlení formování komunistického hnutí v Československu.

Při vzniku Marxistické levice a především při boji o Lidový dům a následné prosincové stávce hrála velkou roli mládež. Není tedy divu, že se před ní v plné míře ukázala nutnost vytvoření skutečně revoluční organizace mladých lidí ze všech národů tehdejšího Československa, která by se stala součástí v Berlíně ustavené Komunistické internacionály mládeže. K tomu-to závěru došel 6. února 1921 i sjezd české sociálně demokratické mládeže levice, který vytvořil český Komunistický svaz mládeže. Na sjezd českých mladých komunistů bezprostředně navázal ilegální slučovací sjezd všech revolučních organizací mládeže v Československu, konaný 20. února 1921 v Praze na Břevnově. Zde došlo ke sloučení organizací české, slovenské, německé, maďarské a ru-

sínské mládeže a také mládeže Svazu komunistických skupin, skupiny vystoupivší z Československé socialistické strany, vedené básníkem Stanislavem Kostkou Neumannem.

Nově vzniklá organizace vstoupila do Komunistické internacionály mládeže, začala vydávat noviny Mladý komunista a za svůj hlavní úkol deklarovala založení jednotné internacionální komunistické strany v Československu. To dokumentuje i dopis zakládajícího sjezdu Komunistického svazu mládeže adresovaný všem dělníkům v Československu:

Soudruzi a soudružky!

Prvý pozdrav nyní sjednocené revoluční dělnické mládeže všech stran v Československé republice patří vám, dospělým dělníkům a dělnicím. Pozdrav náš je však zároveň hlasem, který vám má připamatovat vážnost doby a povzbudit vás v boji. Chceme vám všem (...) připomenout, že nutno konečně přikročit k vytvoření oné zbraně proletariátu v jeho osvobozovací boji, která je předpokladem pro zradu boje: K vybudování mezinárodní komunistické strany v Československé republice.

(...) Povzbuzením k boji je náš pozdrav, poněvadž zrozen v boji, pro boj vybudován, nezná Komunistický svaz mládeže Československé republiky jiného cíle než přípravu k vedení nesmířitelného třídního boje proti mezinárodní buržoazii a jejím pomocníkům.

Dělníci a dělnice Československé republiky!

Mládež dělnická volá vás do řad bojovníků sociální revoluce.

techniky." USA proto musí v Libyi nasazovat své specialisty pro identifikaci pozemních cílů, které mají být bombardovány a dokonce dodávat letecké pumy. Situace je taková, že nejmocnější alianci, jaká kdy v dějinách existovala, došly po jedenácti týdnech bombardování pumy i rakety. S arogancí středověkého feudála, vydávajícího příkazy svým vazalům, zdůraznil, že Aliance nemůže zůstat dvourychlostní, ve které některé státy bojují a ostatní se pouze vezou. K těm druhým zařadil především Německo, ale i Polsko, Itálii a Španělsko. Podle Gatese by neměly být rozpočtové restriktce omluvou pro nízké vojenské výdaje. V současnosti má pouze 5 ze 28 členských států NATO výdaje na obranu přesahující 2% HDP: USA, Velká Británie, Francie, Řecko a Albánie.

Podívejme se však jaký vliv mělo Gatesovo vystoupení na vlády a vojenské představitele členských států NATO. Nikdo z nich nevystoupil s námitkou proti požadavkům na zvýšení výdajů na zbrojení a proti účasti ve zločinných válkách. Nikdo se ho nezeptal, z jakého titulu si je dovoluje kritizovat a ani si mu nedovolil říci, že USA vedou v současnosti 3 války a jsou nejvíce nenáviděným národem na světě. Naopak, sledovali jeho tirády se směsicí strachu, obdivu a závisti. Je jasné, že spojenci mají naprosto stejný apetit na plundrování i dominanci, rádi by následovali americký příklad, vkládali miliardy do vojenských rozpočtů a při tom omezovali svým pracujícím maximum výdajů na sociální vymoženosti. Můžeme očekávat, že Gatesovy

hrozby poslouží vládám členských států, včetně české, ke zdůvodňování zdravotnických a jiných sociálních "reform" nezbytnosti výdajů na "bezpečnost", vyplývající ze závazků k NATO a EU.

**STOP
Bombing
LIBYA**

No more NATO war-crimes!

Gates se nezabýval politickými dopady další militarizace politiky na stabilitu jednotlivých států Aliance. To místo něho učinila hned druhý den americká praviceová masmédiá.

New York Times v úvodníku "Říkat pravdu NATO" přivítal Gatesova varování evropských mocností deklarací: "Tato země si již nemůže dále dovolovat sama válčit a při tom nepoměrně více platit, zatímco Evropa omezuje své vojenské rozpočty, ale využívá výhody, které ji poskytuje kolektivní bezpečnost." Times odsuzuje i nepřesvědčivý zásah NATO proti Libyi a táže se, jak chtějí evropské armády bojovat proti silnějšímu nepříteli, pokud nestačí na oslabenou Kaddáfího armádu.

Jestliže zvážíme, že NATO tvořilo hlavní útočný blok proti SSSR a Varšavské smlouvě, které již neexistují, koho mají Times na mysli? Je to nejen Írán, Sýrie, Venezuela, ale i Rusko a Čína.

Wall Street Journal jde mnohem dále a přímo jmenuje

jaderný Írán a rostoucí Čínu, jako potenciální rivaly Severoatlantické Aliance. Kritizuje rovněž domácí i evropskou sociální politiku tvrzením, že současná situace je výsledkem příliš měkkých postojů vlád, které se snaží

pečovat o své národy od kolébky až do hrobu. V této oblasti mu sekundují i Times: "Evropané se těší středním sociálním programům, poněvadž jejich výdaje na obranu platí USA."

Gatesovo vystoupení vrhá nové světlo na rozhodnutí USA, Velké Británie a Francie o společné agresii, proti bohaté, ale téměř bezbranné zemi. Tato vál-

ka představuje nový model agrese, který by měl přenést část výdajů na evropské státy. Za diskreditovanou rétorikou o válce k obraně lidských práv a prosazování demokracie, je potřeba vidět realitu, definovanou před sto léty V.I. Leninem: Imperialismus je trvale rostoucí útlak národů světa ze strany hrstky velmocí, epocha válek mezi nimi, epocha podvodů lidových mas pomocí falešného sociálpatriotismu ze strany velmocí, které pod záminkou hesel "svoboda národů", "právo národů na sebeurčení" a "obrana vlasti" zdůvodňují útlak většiny národů světa.

Krok českých odborových organizací, pokusit se zvrátit postup české pravice při prosazování reformu, omezujících na dlouhou dobu životní úroveň pracujících, má vzhledem k výše uvedeným záměrům světového imperialismu dalekosáhlý význam, překračující české hranice.

K VYSTOUPENÍ MINISTRA OBRANY USA GATESE 10.6. V BRUSELU

Uznáním prozatímní libyjské vlády, sídlící v Benghází, necelé dva dny po provokativním projevu Roberta Gatese na konferenci NATO v Bruselu, potvrdila Angela Merkelová plnou závislost německé zahraniční politiky na Spojených státech. Gatesovo vystoupení vyznělo jako ultimatum amerického imperialismu slabším partnerům a spoluválečníkům v Evropě, kterým dal najevo, že musí bez prodlení zvýšit své vojenské rozpočty i stavy živé síly, aby mohli nejen symbolicky, ale reálně podpořit americké války, jinak Spojené státy půjdou vlastní cestou a budoucnost aliance se stane ještě nejistější, ne-li likvidační.

Gates pronesl svůj projev necelý měsíc nato, co prezident Obama ve svém vystoupení k Blízkému a Střednímu východu představil novou americkou válečnou doktrínu, kterou se USA zbavují jakýchkoliv omezení při použití vojenské síly, čímž chtěl naznačit, že terčem útoku se může stát libovolná země a bude pouze na Washingtonu, zda rozhodne, že důvody pro agresi jsou dostatečné. Obamovo vystoupení je vyjádřením neschopnosti řešit sociální důsledky globální systémové krize. První fáze zmírňování sociálních dopadů krize na americké obyvatelstvo již započala válkou proti Libyi, sledující uloupení jejich finančních a surovinových rezerv. Po ní bude následovat celá řada agresí do afrických a latinskoamerických států.

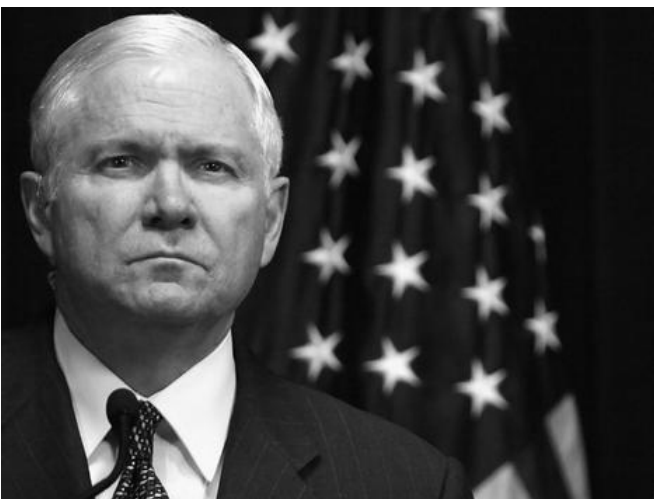
Gates evropským vůdcům zdůraznil, že si budou muset zreorganizovat svou domácí ekonomiku tak, aby jim zbyl dostatek prostředků na expanzi

militarizmu, jinak budou zbaveni nároku na válečnou kořist, zatím na libyjskou ropu a obecněji nejen v přístupu k surovinám, ale i k obchodování na strategických teritoriích. (Jeho projev byl sice určen pro vedení států NATO, ale byl míněn i jako varování pro státy BRICS.)

Při hodnocení úspěšnosti podílu vojsk NATO v Afghánistánu ministr obrany zdůraznil, že válka odhalila slabé stránky Aliance a to jak vojenské, tak i politické, zejména nedostatek politické vůle. "Síly NATO mají problémy se zajištěním dostatečného množ-

dále omezovat stavy svých bojových jednotek v Afghánistánu, tvrzením: "Nemůžeme si dovolit, aby si státy odvolávaly své síly podle vlastního časového plánu."

Hodnocení výsledků agrese proti Libyi vyznělo ještě tvrději. Gates pokáral většinu vlád členských států Aliance, že nepříspěly dostatečnými silami a některé zcela odmítly účast v agresi a to i přesto, že intervence je omezena pouze na letecké nálety, probíhá v regionu Evropy blízkém a má mimořádný význam pro "evropskou bezpečnost".

ství bojové techniky - nikoli pouze živé síly. Vážne podpora rozhodujícími útočnými a logistickými prostředky, jako jsou vrtulníky, dopravní letouny, údržba techniky, zpravodajství, průzkum a vyhledávání cílů." Uvedl. Varoval vedení těch států NATO, které mají v úmyslu na-

Gates sarkasticky zhodnotil "vojenské možnosti" většiny amerických spojenců slovy: "Otevřeně řečeno, mnoho spojenců s námi nespolečně pracuje nikoli proto, že by nechtělo, ale proto, že nemůže, vzhledem k nedostatku zbraní a bojové

Následujte příkladu mládeže! Proletáři všech národů tohoto státu, spojte se k boji pro Sovětské Rusko, k boji za komunismus!

Ve chvíli, kdy česká, slovenská, německá, maďarská mládež proletářská se spojuje ve svaz komunistické mládeže, obrací se na vás, dospělé pracovníky a pracovníce, v pevné naději, že ve svém boji nalezne v nejbližší době oporu ve svazu komunistů všech národů Československé republiky.

Ať žije Komunistická internacionála mládeže!

Ať žije III. Komunistická internacionála!

Ať žije mezinárodní Komunistická strana Československa!

Tato výzva pronesená před 90-ti lety má co říci i dnes a mohla by být adresovaná současné KSČM, jak se shodli delegáti ústřední rady Komunistického svazu mládeže na jejím nedávném jednání 20. února.

Avizovaný cíl (nejen Komunistického svazu mládeže) byl naplněn ustavujícím sjezdem Komunistické strany Československa 14. - 16. května 1921 a následně slučovacími sjezdy komunistů všech národností Československa konaným ve dnech 30. října - 2. listopadu 1921.

vlnou antikomunistické kampaně namířenou proti socialistické zkušenosti a současným komunistům. Komunistický svaz mládeže se na své Ústřední radě dne 20. února 2011 usnesl vyjádřit podporu všem těm představitelům a členům KSČM, kteří se dokáží veřejně postavit této antikomunistické kampani. KSM se jasně postavil na podporu Marty Semelové a Miroslava Grebeníčka po té, co neváhali statečně konfrontovat svůj postoj s antikomunisty na půdě parlamentu ČR. Komunistický svaz mládeže jasně deklaruje pokračování kontinuity devadesátiletého boje komunistů za zájmy dělníků dalších pracujících většiny obyvatel, proti kapitalistickému systému vykořisťování, útlaču a válce, za socialistickou budoucnost.

Dějiny KSČ byly po celých 90 let její historie úzce spjaty s dějinami Komunistického svazu mládeže. Vznik KSM předcházela KSČ, stejně jako předcházely zákazy činnosti prvorepublikového Komunistického svazu mládeže pozdější tvrdé represie proti KSČ v době hitlerovské okupace. Paralely pokračují i v moderních dějinách po roce 1989, kdy ministerstvo vnitra použilo KSM jako pokusného králíka s cílem vytvořit precedens zákazu komunistických organizací využitelný k

zákazu KSČM. KSM vzniku tohoto nebezpečného precedentu zabránil, ale na jak dlouho? Na základě vlastní zkušenosti KSM nejdříve vyzýval KSČM k neustupování z ideových pozic. Činíme tak i nyní, kdy současná KSČM usiluje o členství ve Straně evropské levice. V letošním dokumentu zvané "KONTAKTY KSČM SE ZAHRANIČNÍMI LEVICOVÝMI A POKROKOVÝMI STRANAMI A HNUTÍMI" se píše: Vzhledem k politickému a společenskému vývoji v ČR, tak i k výše uvedenému, je na zvážení projednat v odpovídajících stranických orgánech podání žádosti KSČM na získání plného členství v SEL." Naproti tomu se v uvedeném textu ani slovem nepočítá s udržováním vztahů s tak významnými evropskými komunistickými stranami, jako je Portugalská komunistická strana či Komunistická strana Řecka. Přijetí takového dokumentu dále zakotvuje ideologickou mutaci KSČM na stranu zcela zjevně nekomunistického charakteru. Na webu KSM byl 8. dubna zveřejněn článek oddělení mezinárodních vztahů ÚV Komunistické strany Řecka (KKE) s názvem: "Strategie pro "opravování" anebo svržení systému?" kritizující oportunistický charakter SEL. Tento text plně vysvětluje postoj komunistů ke straně evropské levice. KSM opětovně vyzývá KSČM: Neustupujte z komunistických ideových pozic! Organizace plně přejímající systémovou logiku buržoazního parlamentarismu a opouštějící třídní zájmy pracujících totiž již nebude nikomu stát za záchranou a devastující útok antikomunistů na ideologicky dezorientovanou a komunistického charakteru se zřeknuvší KSČM pak bude velmi snadný. Tento hrozivý horizont je již na dohled.

ČÍST A ZNOVU ČÍST LENINA

V současné závažné krizi kapitalismu, a to i když je člověk sváděn předstírat, že si nevšímá vzestupu krajní pravice a dalších příznaků beznaděje, rozeznáváme potřebu politické perspektivy - potřebu, která je tu a tam ve světě vyjádřena velmi různými mobilizacemi. Díla a činy Lenina, hlavního myslitele revoluce, budou v tomto hledání poučné.

Vidím v jeho pracích šest tezí, které si zachovaly, jak se zdá, veškerou svou aktuálnost.

1. Revoluce je v první řadě válka.

Lenin srovnával politiku s vojenským uměním, a zdůrazňoval nutnost zajistit existenci organizované, disciplinované revoluční strany: protože politická strana není jen rozjímající klub (vůdci francouzské Socialistické strany: děkuji vám za ten výjev!).

2. Pro Lenina, stejně jako před ním pro Marxe, je politická revoluce také, a především, sociální revolucí, tj. změnou statutu tříd, do kterých je společnost rozdělena.

To znamená, že je vždy vhodné se tázat po skutečné povaze státu, „republiky“. Tak krize na podzim roku 2008 jasně prokázala, jak mohly být ve vedoucích centrech kapitalismu použity státní a veřejné peníze k službě zájmům bank a hrstky privilegovaných lidí. Stát, jinými slovy, zajisté není „nad třídami“.

3. Revoluce je sérií bitev, a je na avantgardní straně, aby v každé fázi boje přizpůsobovala slogany a hesla situaci a jejím možnostem.

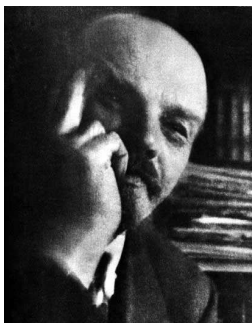
Protože to není ani nálada přičítána „lidu“, ani „mínění“, údajně měřené průzkumy, které jsou schopny taková hesla vypracovat. Když jsou při vyvrcholení řady dnů demonstrací 3 miliony lidí v ulicích (což se stalo ve Francii na začátku roku 2009), je třeba nabídnout jim jinou perspektivu než další setkání mezi odborovými vůdci. Jinak se hnutí vyčerpá, a odrazuje ty, kteří čekali marně na vyjádření přesné povahy cílů a způsobu, jak jich dosáhnout...

4. Hlavní problémy života lidí jsou vždy řešeny silou, zdůraznil také Lenin.

„Síla“ ale zdaleka neznamená nezbytně otevřené násilí nebo krvavou represí proti druhé straně! Když se miliony lidí rozhodly shromáždit na jednom místě, jako například na náměstí Tahrir ve středu Káhiry, a ukázat, že nic je nedonutí ustoupit tváří v tvář nenáviděné moci, jedná se zcela o věc síly. Podle Lenina je zásadní rozptýlit iluze parlamentního a volebního křeténismu vedoucí například k situaci, v níž se v současné době ve Francii (a stejně tak i v České republice, pozn. překl.) nacházíme: „Levice“ téměř výhradně přizpůsobená pro volební kampaně, od nichž masy občanů oprávněně neočekávají téměř nic.

5. Revolucionáři nesmějí opovrhovat bojem a uspokojovat se reformami.

Lenin si byl určitě vědom, že v určitých obdobích mohou být dané reformy dočasným ústupkem či vějíčkou záměrně využívanou vládnoucí třídou jako nástroj k uspání těch, kdo se proti ní staví. Nicméně má za to, že reforma je (resp. by měla být) převážně novou pákou používanou ve směru, jímž míří revoluce ní boj.

6. A konečně, od počátku 20. století politika začíná tehdy a tam, kde jsou zapojeny svojí účastí miliony či desítky milionů lidí. Při formulování těchto šesti tezí Lenin předpokládal, že revoluční situace budou mít tendenci vyvíjet se ve zvýšené míře v koloniálních či polokoloniálních závislých zemích. A skutečně, od čínské revoluce v roce 1949 do vlny získávání nezávislosti v 60. letech 20. století dějiny tento předpoklad široce potvrdily.

Krátce řečeno, je třeba číst Lenina, zejména po povodni způsobené „koncem reálného socialismu.“ Číst a znovu číst Lenina opět a znovu, abychom byli schopni lépe stavět budoucnost!

Krátce řečeno, je třeba číst Lenina, zejména po povodni způsobené „koncem reálného socialismu.“ Číst a znovu číst Lenina opět a znovu, abychom byli schopni lépe stavět budoucnost!

Jean Salem, profesor filosofie na Pařížské univerzitě Panthéon-Sorbonne. Je autorem knihy „Lénine et la révolution“, vydané nakladatelstvím Encre marine v roce 2006.

Zdroj: l'Humanite: Lire et relire Lénine, pour préparer l'avenir.

6. května 2011

KAMPAŇ PROTI NATO V SRBSKU

Ve dnech 13. - 15. června 2011 proběhl v srbském Bělehradě summit Severoatlantického paktu, tedy organizace, která se v roce 1999 dopustila krvavého zločinu agrese proti Jugoslávské svazové republice. Současná vládní moc v Srbsku umožnila paktu NATO zasedat v hlavním městě země, která se stala jeho krvavou obětí, a agresivně zasáhla proti mírové antiimperialistické demonstraci, jíž se aktivně zúčastnil také Svaz komunistické mládeže Jugoslávie (SKOJ). Řada jeho aktivistů byla fyzicky napadena a stala se obětí policejního zatýkání. Komunistický svaz mládeže v České republice ostře odsuzuje policejní násilí a zvlí proti mírovým demonstrantům a členům SKOJ, požaduje okamžité ukončení policejní represe proti nim a vyjadřuje svojí plnou podporu a solidaritu perzekuovaným mladým srbským komunistům a jejich boji proti paktu NATO a jeho domácím kolaborantům.

Zveřejňujeme prohlášení SKOJ k zmíněným událostem:

Aktivisté Svazu komunistické mládeže Jugoslávie (SKOJ) na 12. června, den před zahájením největší konference NATO, která se letos koná v Bělehradě, hlavním městě země, na které před dvanácti lety stejně jako na další místa bývalé Jugoslávie padaly bomby NATO, jasně vyjádřili nesouhlas s takovými hanebnými činy, které jsou vlastně imperialistickým bossům z Bruselu, Washingtonu a novým domácím posluhovačům v Srbsku. Členové SKOJ symbolickým způsobem na Kalemegdanu, jednom z nejznámějších symbolů hlavního města, památku uvolnili přes 30 metrů dlouhý transparent,

který hlásá, že celonárodní vrah NATO zde nikdy nebude vítán. V rámci loajality srbských buržoazních sil k NATO se projevila policejní brutalita spojená s rozbíjením mírového protestu proti NATO před Sava Centrem, ke kterému se členové SKOJ připojili. Bezdůvodné neustálé provokace a brutální chování ze strany represivních orgánů buržoazie nejen že ukazují na výsměch srbské státní moci obětem NATO, ale ukazují, že v Srbsku nikdo nesmí protestovat proti útočné pěsti imperialismu a vačům v Srbsku. Členové SKOJ nejostřeji odsuzuje zatýkání i monstrózní chování policie a prohlašuje, že se nikdy nenechá zastrašit a odradit od svého boje za svobodu, mír, pokrok a solidaritu mezi národy a od boje proti NATO.

**NATO pryč ze Srbska!
Vrazi z NATO nebudou nikdy vítáni!**

Svaz komunistické mládeže Jugoslávie (SKOJ)

proměny hnutí proti kapitalistické krizi a sociálně devastační politice vlády v hnutí, jehož programem je odstranění příčin krize, to je kapitalistického systému a jeho nahrazení socialismem. Z tohoto důvodu zařazujeme článek Komunistické strany Řecka dotýkající se tohoto tématu.

"Velká většina dělníků a lidu musí prohlásit vůči moci kapitálu toto: Nevěříme ničemu, co nám říkáte. My se přeskupujeme k vítězství v malých a velkých bitvách a nakonec celé válce," zdůraznila mimo jiné **Aleka Papariga**, když mluvila k masovému shromáždění KKE večer 25. května ve městě Larissa.

Generální tajemnice ÚV strany zdůraznila, že dnes **jsou zapotřebí dynamičtější a lépe plánované boje dělnické třídy a lidu**, stejně jako malá a velká vítězství. Ale mělo by být jasné, že musíme vést boj, který **povede ke svržení moci monopolů**.

Dříve, v rozhovoru pro rozhlasovou stanici "Real FM", Aleka Papariga v odpovědi na otázku v souvislosti s pokusy k mobilizacím 25. května v různých řeckých městech, které by byly organizovány stejně **jako ty, konající se ve Španělsku**, zdůraznila mezi jiné, že:

"My, kvůli našemu charakteru jako strany, se vždy díváme s porozuměním na - a říkám to ve větší upřímnosti - pokusy lidu najít způsob, jak se vyjádřit. Spontánnost vždy existuje a vyvíjí se hlavně, když současně existuje vědomá politická aktivita - spontánnost nikdy nepůsobí ve vakuu.

Na druhou stranu jsme opatrní v tom, říct, že tohle je jediný způsob, jak reagovat. Jsou to určitá vzplanutí, která nemají žádnou organizaci, nevychází z pracovišť, průmyslu, a to ať už v soukromém nebo veřejném sektoru, nemají základní politické směřování. Obáváme se, že to budou vzplanutí, trend, který přejde. Není to negativní, že mladí lidé, kteří hledající způsob, jak se vyjádřit, získávají zkušenosti. Bude to určitě zkušenost. Nemáme vůči nim nepřátelský postoj. Ale činí to na mne dojem, že někteří zapřísažili nepřátelé hnutí toto podporují jako něco důležitého a ideálního v protikladu ke stávce. To je špatně. Jednou z forem boje, ne jedinou, jejímž prostřednictvím dělník může ukázat svou sílu, je stávka, protože musí překonat svůj strach ze zaměstnavatele. Shromáždit se na náměstích měst je mnohem jednodušší."

Kromě toho ve svém komentáři pro noviny KKE, Rizospastis, poznamenala, že "Kdo má zájem na hnutí s "nestranickou" orientací, když naproti tomu protivník využívá strany s určitou politickou linií a strategií, s nimiž jednotlivé části kapitálu identifikují svůj zvláštní zájem?"

Aniž bychom chtěli podceňovat úmysly mnoha obyčejných lidí protestovat proti pokračujícímu zhoršování jejich životní úrovně, je více než jisté, že mobilizace, které usilují o uvolnění pocitu nespokojenosti, lze snadněji manipulovat, a ještě snadněji mohou "splasknout". Publicita, kterou včera iniciativa obdržela, představuje využití nálady k odporu, kterou buržoazní politický systém v přehlédce síly staví proti třídnímu boji. Tímto způsobem může interve-

novat k sebezáchově, v době, kdy hněv lidu nebezpečně roste a podmínky pro radikalizaci jsou vytvořeny. Hnutí má zkušenosti s těmito podniky, jako jsou různá "fóra", Janovy, atd. Má také zkušenosti s internetovými mobilizacemi, jako jsou ty organizované po lesních požárech v roce 2007 a po čtyřech letech vlády, pokračující v práci Nové demokracie (*řecká pravicová politická strana, pozn. překl.*) výprodeju všeho, co zbývá ze země, moře a vzduchu. Musíme přistupovat k těmto obyčejným lidem, kteří se spontánně mobilizovali tak, aby se vědomě soustředili k třídnímu boji. PAME už to dělal s pozitivním ohlasem. Nepřítel má strategii, organizaci a jméno. Hnutí lidu musí činit totéž k vítězství ve válce, která byla proti němu vyhlášena."

PAME oznámila, že bude v sobotu 28. května organizovat demonstrace v mnoha řeckých městech. Společné prohlášení PAME, PASEVE, PASY, MAS a OGY uvádí: "V rámci kapitalistického vývoje nemůže být žádná budoucnost, žádná lidové vyhlídka. Oběti, ke kterým Vás vyzýváme, abyste Vy učinili, nemají konce. Nemáte žádnou odpovědnost za kapitalistickou krizi. Dluh a deficit náleží plutokracii. Neznávejte ho. **Ne souhlasu, ne oběti, plutokracie musí platit za krizi.**"

Zdroj: <http://inter.kke.gr/>

POHÁDKA O TOM, KTERAK ÁSLO A UM NA SVĚT PŘIŠLI

Rozhodnutím Evropské komise se nařizuje zákaz požívat název „pomazánkové máslo“ pro oblíbený český výrobek, známý již takřka půlstoletí. Pomazánkové máslo se tak zařadilo po bok takových výrobků, jako je Tuzemský rum, špekáček, frgál, a další. Bruselský europupek vydal toto nařízení údajně proto, že se cizinci v českých obchodech mohou plést při výběru zboží. Na výrobku, který není výhradně (aspoň z 80%) z mléčného tuku nesmí být napsáno slovo máslo. Europupek zcela ignoruje fakt, že zaměnitelnost výrobků z důvodu jejich zavádějícího názvu řešila již komunistická vláda před takřka půlstoletím, kdy právě z tohoto důvodu musel výrobek nést rozšířený název, který časem získal charakter ustáleného slovního spojení. Rum vyráběný v českých likérkách z oslazeného lihu a karamelu byl z důvodu zaměnitelnosti s pravým třtinovým rumem nazván tuzemským rumem a pod jiným názvem se prodávat nesměl! Stejně tak pomazánkové máslo se nikdy neprodávalo pod jednoslovním názvem „máslo“, ale vždy a bezpodmínečně s přídomkem „pomazánkové“. Toto slovní

spojení je známé každému svépřírodnímu občanu České republiky. Cizinec se může splést. Ano, může! A co? Překládá snad nám v Německu nebo jiné zemi EU tamější ustálené názvy? Zakáže snad někdo i takové výrazy, jako svatojánský chléb?

Řada zákazů používání ustálených slovních spojení jako názvu výrobku vychází z faktu, že stěžovatelem bývají Němci, pobývající v České republice. Ti ignorují gramatický jev, kdy čeština jako jazyk na rozdíl od němčiny neskládá přívlastky s podmětem do jednoho sebedelšího slopence, ale řadí je volně za sebou. Němec se tedy v obchodě chytí pouze slova „Máslo“, nebo „Rum“ a ignoruje další součásti názvu. V němčině by se přívlastek „pomazánkové“, nebo „tuzemský“ stalo součástí složeného slova a název výrobku by tak byl podle legislativy EU regulární, protože Leckerbutter se už s Butter neplete. Evropská komise tím však zasahuje do svobodného používání jazyka a vnucuje češtině německou gramatiku. Vzniká tak snaha vnutit češtině podobné nesmysly, jakým se smáli naši předkové v době obrození, například čistonosoplena, sestromuž či knihovtípník.

Doufáme, že z pomazánkového másla nevznikne podobně nechutný pakvil, dost už na tom, že utrpěla jeho chuť vlivem eurounijních norem.

Argument europupek o zaměnitelnosti není nic jiného, než dalším krokem k likvidaci národní svébytnosti. Zatímco v zakládající zemi EU – Velké Británii si za celých sedmdesát let po válce historie ještě nevšimli po které straně silnice jezdí zbytek jejich velkoříše, tak České republice se hned po vstupu do EU musely řešit i takové prkotiny, jako je přemalovávání hrnatých šipek na silnicích na kulaté. To aby se říšští občané v protektorátu Böhmen und Mähren cítili jako doma. Doufám, že až si bude český turista v německé prodejně drobného zvířectva stěžovat, že pod nápisem Meerschweinchen nenachází žádné moře s malými prasátky, tak europupek zasáhne se stejnou horlivostí a přikáže Němcům změnit název na morče.

KSM se ostře staví proti revizi názvu českých výrobků a legislativnímu vnucování německé gramatiky jiným jazykům.

O ZAMETÁNÍ PŘED VLASTNÍM PRAHEM

Byl březen 2011. Jeden z žoldáků odpykávajících si trest ve vězení na Kubě byl propuštěn. Jmenuje se Oscar Elías Biscet.

Jen pár hodin po jeho propuštění ho pracovníci velvyslanectví České republiky v Havaně přivezli na svou diplomatickou misi, aby tam mohl pronést urážky na adresu kubánského lidu a vlády a neuctivě se o nich vyjadřovat.

Stojí zato připomenout, že tento čin je porušením Vídeňské konvence o diplomatických vztazích, která v odd. 3, článku 41 stanoví, že „prostory mise nesmějí být používány způsobem neslučitelným s jejími funkcemi“.

V nedávné minulosti se odehrály i další provokace, kde se čeští diplomaté spolu se skupinkami kubánských kontrarevolucionářů „velmi aktivně“ zapojovali do veřejných provokačních akcí.

Pro kubánskou revoluci však byla a je stálící výzva českého vlastence, antifašisty Julia Fučíka v Reportáži psané na oprátce, „lidé bděte“, mějte se na

pozoru před akcemi nepřátel.

To, co dělají tito diplomaté, je součástí širšího plánu českých vlád, které se ve snaze zakrýt vlastní „práh“, propůjčují k nejhanebnějším misím ve službách svého většího pána: Spojených států.

V Radě pro lidská práva v Ženevě jsou to Češi, kdo stojí při „mistru“ lži a tupení, tj. washingtonských vládách.

Důvody jsou zřejmé: česká diplomacie je součástí protikubánské kampaně osnované miamskou mafii a americkou ultrapravicí.

Ve svých scénářích plných lžes by Češi, vystupující jako obránci lidských práv neměli zapomínat, co se děje v jejich vlastní zemi, kde byly nastoleny zákony neoliberalismu, v nichž si podávají ruce sociální nerovnosti, xenofobní činy a diskriminace.

Na mysli mi tanou některé zprávy o tamní společnosti z posledních let. Útoky proti Romům v Ostravě, či porušování práv dítěte, jehož rodiče jsou ve vězení.

Podívejme se na zprávu

Agentury EU pro lidská práva: „Čeští cikáni se cítí nejvíce diskriminováni z celé EU“. Podle její studie prováděné během 12 měsíců bylo obětí diskriminace 64 % cikánů v ČR a na 42 % z nich byl spáchán kriminální čin.

Nelze také zapomenout, že v roce 2006 zakázalo Ministerstvo vnitra občanské sdružení Komunistický svaz mládeže.

Podle italské agentury ANSA „v letech 2006 - 2009 Česká republika (prodala) vydala vývozní povolení na řetězy, zbraně s elektrickým výbojem a chemickým sprayem šesti zemím, které tyto prostředky používaly jako mučicí prostředky“.

Slabost české „diplomacie“ v americkém stylu je známá a Češi na misi v Havaně by měli více dbát norem mezinárodního práva a Vídeňské konvence, a pokud jim to nestačí, pak by měli lépe znát náš lid, který pohrdá těmi, kdo prodávají své zásady nejnižší nabízejícímu.

Elson Concepción Pérez
Kubánský novinář,
dopisovatel deníku Granma

KALOUSEK OPĚT BODUJE

Kalousek přiznal, že socialistické potraviny byly kvalitnější, než eurounionijní. Otevřeně přiznal i to, že ho nezajímá stav společnosti po jeho odchodu.

V sobotu 18.června 2011 vyšel na www.novinky.cz rozhovor s ministrem financí Miroslavem Kalousem s názvem "Kalousek: Nejsem žádný papaláš. Docela tvrdě pracuji". Obsah článku je celkem běžný a neodlišuje se od tisíců jiných rozhovorů s "papaláši". Článek se zabývá dopadem reforem na občany

a nynější reakcí stávkujících dopraváků. Již na začátku rozhovoru byl Kalousek dotazován, jestli by mu nevyhovovalo, kdyby dostal jednou rajčetem a dosáhl tak diskreditace odborářů. Kalousek mimo jiné prohlásil: "Dopad rajčete na kteroukoliv část mého těla by určitě nebylo něco, z čeho bych dělal aféru. Zvlášť při dnešní kvalitě rajčat. To jsou spíš takové gumové míčky, které se odrazí. Za našich mladých let se rajče krásně rozprsklo, ale dneska můžete hrát s rajčetem skoro tenis."

Mladá léta prožil Miroslav Kalousek (narozen v roce 1950) v normalizačním Československu, které mu poskytlo možnost srovnat kvalitní zralá rajčata pěstovaná v JZD s eurounionijními tenisovými míčky prodávanými pod velmi nadneseným názvem "rajče". Oceňujeme, že Miroslav Kalousek zaznamenal a otevřeně přiznává propadákou úroveň kapitalistického zemědělství. Co však rozhodně neoceňujeme, je další výrok Kalouska, který vyřkl před koncem rozhovoru pro novinky. Reportér se Kalouska

mu", proti jakémukoli druhu v jeho směru jdoucího memoranda a proti všem opatřením zaměřeným proti pracujícím a lidu.

Jak se uvádí v stanovisku parlamentní skupiny KKE: "Nyní musíme zesílit lidový zápas všech našich sil, aby plutokracie zaplatila za kapitalistickou krizi, za dluh a deficit. Lidé mají pouze jedinou zodpovědnost: svrhnout protilidovou politiku svojí organizací, společnou akci, lidovou aliancí. Lidová moc a ekonomika, vystoupení z Evropské unie a z dalších imperialistických organizací."

Demonstrace KKE v celé zemi

KKE v prohlášení k politickému vývoji vyzývá lid, aby se účastnil demonstrací v celé zemi konaných 16. června. Aleka Papaníka, generální tajemnice ÚV KKE pronesla v Athénách projev.

V prohlášení se zdůrazňuje:

"Teď je čas, aby lid zasáhl.

Svým zápasem, svojí organizací a ve volbách.

Nyní je čas, aby potvrdil svůj odpor vůči scénářům zformování vlády spolupráce prosazované Evropskou unií a plutokracií. Jejich cílem je jakýmkoli způsobem svázat a podrobit lid a vést ho k propasti bankrotu s cílem ochránit zájmy a moc monopolů. Žádné iluze nejsou přípustné. Zastrasování musí padnout.

Teď je čas, aby lidé svěřili důvěru Komunistické straně Řecka, která jim zjevně říkála pravdu. Byť někteří s ní nemusí zcela souhlasit, je nutné udělat společně s ní kroky kupředu, aby tak mohly být vystaveny konfrontaci reakční scénáře - nová barbarská invaze.

Lidé by neměli chovat žádnou důvěru ani se nechat zastrašovat tím, co PASOK, Nová demokracie a ostatní strany, které slouží plutokracii, vyhlašují.

ji. Mění své masky, aby chytily lidi do pastí, zatímco sledují stále stejnou cestu. Stávají se stále agresivnějšími na účet lidu. Krize v eurozóně se prohlubuje. Ke kapitalistickému barbarství nelze přistupovat s falešnými představami a s ústupky. Nyní je čas, aby lid převzal zodpovědnost. Je čas učinit rozhodující krok kupředu; odpoutat se politicky a ideologicky od stran, které slouží systému a Evropské unii.

Řešení lze dosáhnout, pokud budou lidé organizováni a odhodlaní, společně s KKE.

Lidé mohou čelit nové barbarské ofenzivě, pokud budou organizováni, budou usilovat o skutečné radikální změny, o svržení moci a panství monopolů a odpoutání od EU.

ŽÁDNÉ OBĚTI KRIZI, DLUHU, ZISKŮM PLUTOKRACIE."

Zdroj: <http://inter.kke.gr/>

JE NUTNÝ ORGANIZOVANÝ BOJ LIDU

V České republice, podobně jako v jiných zemích, je viditelná tendence formovat hnutí proti dopadům kapitalistické krize a jim odpovídající politice vlád

spíše jako "občanský" pohyb, v němž jsou jasné třídní deklarované požadavky a cíle zastíhovány parciálními požadavky, které nejdou a nemají ambice mířit za hranice pouhé reakce na aktuální stav věcí. Na této úrovni nejsou pojmenovány příčiny kapitalistické krize a společensky a ekonomicky devastujících dopadů politiky vládnoucí třídy, natož aby byly stanovovány cíle změny sociálně-ekonomického systému, které jediné mohou přinést odstranění frustrujících podmínek života většiny naší společnosti. Program a zejména konkrétní jednání komunistů

musí být prosazováním třídních zájmů pracujících, nezaměstnaných a většiny mládeže.

KSČM v tomto směru žel nehraje úlohu komunistické strany a respektuhodné osobní nasazení jejich konkrétních členů a představitelů nemůže splňovat opuštění aktivního třídní definovaného boje strany jako celku nejen v parlamentu, ale zejména v odborovém hnutí, v hnutí proti válce, proti politice vlády a krizi. KSČM plně rezignovala také na další důležitou oblast boje komunistů, na aktivní budování své pozice v odborovém hnutí. Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska spojené s KSČM se žel změnilo ve vysloveně stínovou organizaci. KSČM v souvislosti se svým parlamentocentristem a snahou o pokoj-

né přežívání bez konfrontace s buržoazní mocí a ji zastupujícími politickými silami, přenechala odborové hnutí, stejně jako mnohé další oblasti, sociální demokracii, jež za nedlouhou zrekvíruje možná i zbytek toho, co z někdejší komunistické strany zůstane. Důležité je srovnání nejen zápasu za práva pracujících a za socialismus v případě KSČM a KS Řecka (KKE), ale i žel silné stranou zanedbávaného OSČMS na jedné straně a bojových řeckých odborů PAME blízkých Komunistické straně Řecka, které jsou buržoazii v Řecku reálnou protiváhou, na straně druhé. Úlohou komunistů není distancovat se od třídního boje pracujících, což činí KSČM, ale aktivně působit ve směru

pulace. Plutokracie a kapitalismus musí být zruinovány.

Musíme bojovat až do svržení této politiky, za politiku, která bude splňovat současné potřeby lidu, za změny a zvraty, které přivedou lid k moci. Potřebujeme třídně orientované hnutí, organizované a odhodlané bojovat až do konce. Bez dělníků se žádné kolo nemůže otáčet. Můžeme to dělat, dokud si lidé neuvědomí svou moc, dokud se lidé nerozhodnou využít své moci a správně ji použít!

Neuznáváme žádný dluh. Dluh je nelegální jako celek a patří plutokracii. Nepřipustíme, že bychom měli zaplatit jediný cent, ani jedno euro. Platit musí plutokracie. Nyní musíme bojovat o vystoupení z EU. Musíme opustit dravou alianci monopolů. Lidé by v rámci EU neměli nic očekávat. Pro lid nadešel čas, vzít svůj život do vlastních rukou.

Z tohoto pódia bychom chtěli podat vlastní **kritický postoj s ohledem na vyjádření rozhořčení lidu**, samozvaného hnutí "rozhořčených občanů".

Nestačí říci: "Já bojuji za demokracii", pokud nepožadujete zároveň demokracii na pracovištích, pro koho demokracie, jaké třídy tato demokracie slouží, a především, pokud nebojujete proti diktatuře monopolů.

Hesla "strany pryč, odbory pryč", která jsou podporována v některých centrech, v "hnutích na náměstích" mají reakční obsah, vytváří zmatek. Jsou pro hnutí krokem zpět.

Kladení PAME na jedné straně a GSEE a ADEDY na straně druhé na jednu úroveň je rovno ignorování dějin třídního boje a slouží pouze vykořisťovatelům pracujících.

Takže jaký druh hnutí potřebujeme? Poklidné hnutí, hnutí tichého protestu, hnutí, jež dělá

jednoduše neuctívá gesta prstů ruky? Anebo hnutí, které usiluje o zlom, střet a svržení? "Nezávislé-autonomní" hnutí anebo třídně orientované hnutí, jež bude nezávislé na jakémkoli ideologickém a politickém vlivu buržoazie?

Nevyhraněné hnutí, které bude bojovat o pouhou správu systému a klopýtat při manévrech stávajícího sociálního a politického systému anebo hnutí, které dá každodenním bojům perspektivu jiné společnosti, jež bude sloužit potřebám lidu?

"To je hnutí, které dnes potřebujeme, hnutí, které bude ostnem zabodnutým v bocích plutokracie", uzavřel představitel PAME.

Velká delegace Ústředního výboru Komunistické strany Řecka vedená generální tajemnicí KKE Alekou Paparigou se zúčastnila masové demonstrace PAME. (Kde byla většina vedoucích představitelů KSČM při velké stávce odborů v Praze dne 16. června 2011? Očekávatelná masová mobilizace Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska vedeného J. Grospičem, jenž se demonstrace osobně zúčastnil, nebyla příliš viditelná. Pozn. překladatele.) Generální tajemnice poskytla sdělovacím prostředkům následující prohlášení: **"slogan, který je dnes relevantní a zralý, zní: zlomit, svrhnout, vystoupit z EU. Neexistuje jiná realistická odpověď lidu."**

Masová demonstrace PAME opustila náměstí Syntagma organizovaně, jakmile nepokoje mezi mechanismem provokaterů a policejními silami začaly.

Příprava a podmínky stávkové mobilizace

Třídně orientované síly, které bránily stávku u vchodů do továren a dalších provozoven,

bránily s rozhodností svoji demonstraci a se smyslem pro zodpovědnost ukázaly převahu PAME v otázce orientace a organizace dělnického boje.

Třídně orientované síly odsoudily protilidovou politickou linii a připravily stávku a demonstraci v ulicích Athén a v desítkách měst v zemi, jež se uskutečnily v sobotu 11. června.

Parlamentní skupina KKE současně odsoudila obłudnost protilidového "střednědobého programu", který vláda sociálně-demokratického PASOKu předložila v parlamentu, protože slouží zájmům plutokracie a ničí práva pracujících a lidu.

Parlamentní skupina KKE vydala stanovisko, v němž informovala občany, že se nebude účastnit žádné parlamentní procedury týkající se "střednědobého programu" ani v odpovídajícím parlamentním výboru ani v plénu. Prohlásila, že se namísto toho zúčastní po boku komunistů na stávkách a dělnických a lidových bojích obecně. (Proč tak neučinil v průběhu odborářské stávky 16. 6. 2011 parlamentní klub KSČM? Pozn. překl.) Vyzvala třídu pracujících, lidové vrstvy a mládež, aby se zúčastnily stávky 15. června a všech dalších stávek, aby posílily demonstraci PAME a věnovaly všechny své síly boji s protilidovou politikou PASOKu, Nové demokracie a Evropské unie a aby bojovaly proti "střednědobému programu".

opakovaně různým způsobem dotazoval, jak chce obhájit odchody občanů do důchodu ve věku 70-ti let. Kalousek se neustále kroutil a vymýšlel vytáčky. Když už reportér opravdu nevěděl, jak Kalouskovi vysvětlit, že v 70-ti letech horník ani řidič autobusu svoji práci vykonávat nemohou, položil Kalouskovi záludnou otázku: Vy by jste si sedl do své vládní limuzíny za 70letého

řidiče? Kalousek problém smetl odpovědí: "Jestli bych si sedl ve své limuzíně za sedmdesátiletého řidiče, je ve vši účtě k vám hloupá otázka mimo čas a prostor, protože po roce 2042 můžete akorát dávat kytky na hrob." Kalousek tím jednoznačně potvrdil přístup současné mocenské kliky, která razí politiku stylu "po nás potopa". Kalousek ví, že 70-ti letý člověk pracovat většinou opravdu nemůže.

Nezajímá ho to však, protože ví, že se ho to netýká. Miroslav Kalousek půjde do důchodu za pár let a to navíc s dosti naditými kapsami za čtvrtstoletí jeho působení v politice a to socialistické i kapitalistické. Jeho nezájem o občany, jejichž finance spravuje, je odporný.

CO ŘÍKÁ O KALOUSKOVÍ HLAS LIDU

Omluva za tiskovou chybu:

Na předvolebních letáčích strany TOP 09 došlo k tiskové chybě. Uvádí se, že v případě našeho volebního vítězství:

každý důchodce dostane 13tý důchod

Správně má být:

každý 13tý důchodce dostane důchod

Za politováníhodné přehození slov způsobené tiskárnou se Vám omlouváme.

Váš M.Kalousek

Letí letadlem Nečas a Kalousek. Nečas říká: „Já vyhodím z letadla 10 000 korun a bude mít radost 10 000 lidí“.

Pak řekne Kalousek: „Já vyhodím 20 000 korun a bude mít radost 20 000 lidí“.

Za chvíli se ozve z kabiny od pilota: „Já vyhodím vás oba a bude mít radost 10 milionů lidí.“

Novopečený předseda vlády Nečas se zkušeným ministrem financí Kalouskem šli na exkurzi po státních zařízeních, aby zjistili, kde je třeba investovat.

Přišli do školy. Platy malé, jídla nevyhovující, tělocvična žádná, učebnice nejsou, na energie se vydávají milióny, dveře i okna 30 roků staré a zpuchřelé. Ředitel školy žádá peníze...

Ministr financí: „No víte, krize, peníze nejsou, nemůžeme dát...“

Následující zastávka je věznice.

Nová budova, nová jídelna, tělocvična super vybavená, fitness, na celách plazmové TV.

Ředitel věznice žádá peníze.

Ministr financí Kalousek: „No vidím, že ještě je třeba leccos doplnit a vylepšit. Zřítit park, fontánu, cukrárnu..., dáme vám 500 miliónů.“

Když vyjdou ven, předseda vlády se překvapeně obrátí na prohnatého ministra financí:

„Nemůžu pochopit, škola byla evidentně stará a nedali jsme nic a na věznici jsme věnovali 500 miliónů...?“

Kalousek se podívá na Nečase a praví: „Ber to jinak – do školy my dva už chodit nebudeme...“

PROHLÁŠENÍ PERUÁNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY

K vítězství lidových sil v prezidentských volbách

Byla to těžká bitva, ale nakonec jsme zvítězili nad strachem, nehybností, mafií a jednotkami manipulátorů skutečné moci, kteří vsadili vše na fujimoristickou kandidaturu, aby zabránili vítězství Ollanta Humaly.

S nespochybnitelným vítězstvím Ollanta Humaly začíná nová fáze dějin naší vlasti. Vytlačili jsme liberální sektory od kontroly nad vládou a poprvé v dějinách naší vlasti máme možnost vytvořit vládu, která bude bránit národní zájmy a přeměnit se v opravdového představitele většinových sektorů, těch, kteří byli neoliberální pravicí zbaveni užitku z ekonomického růstu.

Stojí před námi historická odpovědnost, a proto musíme být důslední a semknutí kolem mandátu, který jsme obdrželi od lidu. Víme, že to nebude snadné a že vládnutí zemi závisí hodně od politiky, kterou přijme ekonomická moc, skutečná moc, která v druhém kole jednala jako sjednocující osa konzervativních sil, které se staví proti změně. Doufáme, že hlasy, které zasely poplach a které se snaží vytvořit klima nedůvěry v ekonomických

otázkách, přijmou odpovědně svůj závazek k vlasti a uznají lidový mandát, který byl získán z volebních urn.

Neděláme si velké iluze, protože známe reakční podstatu peruánské buržoazie a z tohoto důvodu máme povinnost a politickou odpovědnost garantovat právo vlády získané Ollantem Humalou.

Ollanta Humala s odpovědností přijal výsledky prvního kola a naznačil nutnost postupovat k vládě národní shody, pro kterou má zásadní důležitost kombino-

vat ekonomický růst se sociálním zapojením. Je třeba říci, že se jedná o to, jak dát formu vládě národní shody, aby byla garantována změna ve svobodě a demokracii.

Chceme též s rozhodností prohlásit, že první shoda, kterou je třeba nalézt, je shoda s lidem. To se musí odrazit ve složení vlády a v důležitosti faktu, že nová vláda Ollanta Humaly vyšle nedvojsmyslné signály, že dojde ke změně směru vládních priorit. Potřebujeme konkrétní kroky při naplňování volebních slibů: odchod do důchodu v 65 letech, zvýšení minimální mzdy, frontální boj proti korupci, vytváření nových pracovních míst, schválení nového zákoníku práce, konec prekarizace a smluv na dobu určitou, daňovou reformu, zdanění zisků těžebních společností, posílení demokracie, trvalý dialog s lidem, atd. A na tomto základě můžeme postavit důslednou a semknutou vládu s návrhem změn. A závazek komunistů spočívá v tom, že budou pracovat, aby se

přeměnily ve skutečnost volební sliby, pro které lid Peru hlasoval.

Peruánská komunistická strana

ŽÁDNÝ SOUHLAS S RUINOVÁNÍM LIDU

Odpor proti sociálně a ekonomicky devastujícím dopadům kapitalistické krize vede do ulic pracujících v řadě evropských zemí. Třídní boj jakožto nástroj obrany a protiútoku pracujících vůči moci vládnoucího kapitálu zesiluje. Dnes byla jeho projevem nejen odborová stávka v České republice, ale například i v Řecku, dovedenému vládou plutokracie až na kraj bankrotu. V Řecku probíhají masové protestní akce pracujících, jejichž organizování se aktivně účastní Komunistická strana Řecka a s ní politicky spojené třídně orientované odbory PAME. Jejich boj je inspirací i pro pracující a komunisty v naší zemi. Proto zařazujeme poznámkami doplněný překlad článku Komunistické strany Řecka.

Politický vývoj v Řecku postupuje rychle. Stabilní linie Komunistické strany Řecka (KKE) a třídně orientovaného hnutí pracujících, podle níž dělníci nejsou ani trochu zodpovědní za krizi, nýbrž je zodpovědný kapitál, a podle níž masový stávkový boj stovek tisíc dělníků, masové odmítnutí dělníků, nepřijímá ve jménu "vlastenectví" břemeno krize, tato linie vedla buržoazní třídu a její strany k provádění různých manévrů. Ve středu, zatímco byly v plném proudu masové stávkové demonstrace, v nichž hrála PAME hlavní úlohu, došlo k pokusu z iniciativy předsedy vlády na společnou vládu tvořenou sociálně-demokratickým PASOK a konzervativní Novou demokracií. Tento pokus neuspěl, což vedlo k premiérovu oznámení změn ve vládě. Komunistická strana Řecka odsoudila plány, které si kladou za cíl souhlas lidí s protilidovými opatřeními, a požadovala posílení lidového boje a

volby. Odpoledne 16. června pořádá KKE demonstrace ve všech městech Řecka.

Kronika vývoje: Masivní stávka PAME, reakce na divoký protidělnický útok

15. června byla úspěšně dokončena generální stávka uspořádaná PAME, která hraje klíčovou roli na pracovištích a ve stávkových demonstracích, kde třídně orientované síly měly jasnou převahu, proti novému protidělnickému útoku vlády, která podporuje zájmy velkého kapitálu za opory Evropské unie a Mezinárodního měnového fondu.

Opatření, která jsou uvedena v tzv. "střednědobém programu" zahrnují nové snížení mezd a propouštění, zvyšování pracovní doby, rozšiřování pružného zaměstnání, zvýšení DPH z 13% na 23%, nová břemena u samostatných podnikatelů, škrt v důchodech, divoké krácení sociálních dávek, privatizace atd. Tato opatření zpusťují práva lidu a rozšíří bídu a chudobu. Odpověď byla dána samotnou dělnickou třídou a jinými lidovými vrstvami stávkou 15. června.

Velké továrny, řada pracovišť, státních orgánů, veřejné dopravy, přístavy byly ochromeny po dobu 24 hodin. Třídně orientované síly bojovaly od

úsvitu na obranu stávky proti zastrašování a tlaku vyvíjenému zaměstnavateli. Stávkové hlídky, které se zřídili v mnoha pracovištích, hrály klíčovou roli v úspěchu stávky.

V Aténách PAME (Militantní dělnická fronta) uspořádala masivní stávkovou demonstraci v centru města, která byla působivá, pokud jde o účast i bojovnost, a mnohem větší, než jsou manifestace kompromisního vedení konfederace odborů v soukromém i veřejném sektoru (GSEE a ADEDY), stejně jako protesty tzv. "rozhořčených občanů". Podobné masové demonstrace uspořádala PAME v 67 městech po celé zemi. Je příznačné, že když pochod v Aténách dorazil na náměstí Syntagma, poslední protestující byli ještě na začátku. Celý pochod byl rozvinut organizované a zabezpečeně, tedy zabráňoval aktivitě jakéhokoli druhu provokatérů a buržoazních mechanismů.

Alekos Arvanitidis, člen výkonného sekretariátu PAME, hlavní řečník na demonstraci na náměstí Syntagma, zmínil mimo jiné:

"Už čelí obtížím v důsledku lidového boje a rozhořčení. Nyní je zapotřebí koordinovanějšího a specifického boje. Nestačí se zbavit memoranda, musíme se zbavit politiky, která tato memoranda plodí. Na PASOK a Novou demokracii musí dopadnout silný úder. Doba boje přišla, musíme klást požadavek na vystoupení z Evropské unie.

Nesouhlasíme, nepřebíráme žádnou odpovědnost za plány plutokracie. Bojujeme s cílem ochránit život dělnických rodin, s cílem zachránit lid od chudoby. Už žádné zastrašování a mani-